

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS KÜRTÖLT, ÉS NAGY SZÓZATOK
LŐNEK A MENNYBEN...”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- Gondolatok Isten szentségéről

AZ IGE MELLETT

- Szívcseré (Ezék 36,26–27)

VALLÁSSZABADSÁG

- „De ki az én felebarátom?”

AZ IDŐK JELEI

- ... az elmúlt negyedév során

KITEKINTŐ

- Ésaías könyve 58. fejezetének
mai üzenete
- Kítaszítva

Kedves Testvérek!

A múlt hónap egyik legmeggrázóbb, rövid tudósítása egy napilapunk hasábjain jelent meg, ezt *Az idők jelei* rovatunkban teljes terjedelmében elolvashatjuk. Vajon milyen felrázó üzenete lehet ennek számunkra, akik a végső, nagy evangélium képviselőjével immár 172 éve meg vagyunk bízva, miközben Földünk nagy részén egyre inkább eluralkodik a kegyetlen-ség, fokozódik milliók értelmetlen szenvedése?

„Előre látható, hogy Aleppóban [Szíriában] rengeteg civil fog meghalni, és a várost végül ki kell majd üríteni, mégis tehetetlenek vagyunk...Az ENSZ és néhány valóban jó szándékú ország diplomatái éjt nappallá téve tárgyalnak, *de az igazi főszereplők nem is törődnek velük.* Az Orvosok Határok Nélkül önkéntesei *életüket kockáztatva próbálnak emberéleteket menteni*, de vannak, akik direkt bombázzák a kórházait. ...Tizenöt orvos most Aleppóból levelet írt Barack Obama amerikai elnöknek: *A könnyek az együttérzés... itt már nem ér semmit, tettekre lenne szükség.* De Amerikában éppen elnökválasztási kampány van. *Általában is, mindig van valami indok arra, hogy miért ne csináljon a külvilág semmit...*” (Nép-szabadság, 2016. augusztus 12.)

E tragikus élet-halál helyzettel szembesülve nem térhetünk ki Istentől ránk ruházott felelősségünk számbavétele elől. Adott egy az Iszlám Állam által megszállt és a végsőkig megnyomorított, védtelen gyerekek, anyák, civilek által lakott város. S vannak, akik kezében ott lenne a megoldás, akik védelmet, biztonságot nyújthatnának a kiszolgáltatottaknak; „*de az igazi főszereplők nem is törődnek velük*”. S van néhány önkéntes, „*akik életük kockáztatásával próbálnak életeket menteni*”. A kérdés némileg költői: melyik csoporthoz tartozónak érezhetjük magunkat? Akiknek a tiszta evangélium birtokában, „*főszereplőként*” mindig van indokunk arra, hogy miért ne csináljunk semmit, vagy a néhány „*önkénteshez*”, akik életük kockáztatásával próbálnak életeket menteni? E csoportokról eszünkbe juthat Jézus egyik gyakran idézett, fájdalmas mondata is a választott nép, a „*főszereplők*” szomorú helyzetéről: „*Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.*” (Mt 22,14) E mostani számunk cikkeit azzal a remény-nyel bocsátjuk közre, hogy elolvasásuk, megfontolásuk a „*választottak*” számát gyarapíthatja...

A szerkesztők

Hit általi megigazulás

- Gondolatok Isten szentségéről 2

Az idők jelei

- „Az idők jelei” az elmúlt negyedév során 6

A Bizonyágtételeket olvasva

- Ellen White a próbákról 12

Tallózó

- A történelmi adventizmust képviselő testvéreink írásaiból 16

Kitekintő

- Beszámoló az OCI 2016. május 2–7. között tartott konferenciájáról 20
- Orvoskonferencia. (Eleki Életmódközpont, 2016. április 27.) 22

Visszatekintő

- Beszámoló a zenei és Biblia-ismereti táborról 24

Az Ige mellett

- Szívcsere 26

Emlékezés

- Papp Marika 31

Tapasztalatok

- Isten a karjaiba vett engem 32

Belső használatra szánt kiadvány. A fenntartásra adományokat köszönettel elfogadunk az alábbi számlaszámon: **VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY – K&H Bank 10402623-50526554-86651004**. Szerkesztők: Reisinger János, Vankó Zsuzsa, Buda Júlia. Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: **06-30/619-5901**; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen.

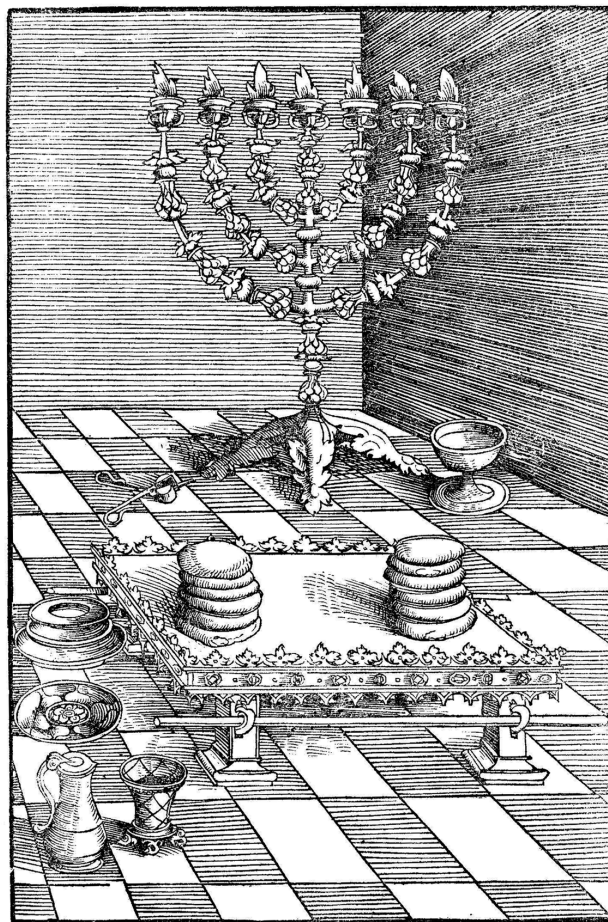
GONDOLATOK ISTEN SZENTSÉGÉRŐL

A kereszténység kétezer éves története során az egyik leggyakrabban használt, ugyanakkor a legtöbb erőszakot, méltatlanságot elszenvedett szavunk: a *szent*. Jelentése sokak számára elhomályosult vagy ellentmondásossá vált. Háborúk, tárgyak, élő és elhunyt vallási vezetők kapták meg a *szent* jelzőt.

De mi e szó jelentése a Biblia alapján? Hiszen e szó mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben gyakran előfordul. A héber „kadós”-nak (שִׁדְדָה), illetve görög megfelelőjének a „hagiosz”-nak (Αγιος) két alapvető jelentése van: 1. Istené, Isten számára elkülönített, a közönségestől elválasztott; 2. erkölcsi szempontból tiszta és tökéletes.

Ez vonatkozhat tárgyakra (szent sátor, szent kenyerek stb.), személyekre (szent emberek, szent angyalok, szent nép) vagy elvont fogalmakra (szent hívás, szent név). Gyakoriak a belőle képzett szavak: például szentség, megszentel; ez utóbbi a sokak által naponta elmondott Miatyánkban is szerepel, „szenteltessék meg a te neved”.

Először próbáljuk a fogalom tartalmát megragadni néhány igehely segítségével. Ésa 6. fejezete Ésaías próféta elhívásának történetét mutatja be. A leírás szerint Ésaías látomás állapotában Isten trónját látta: „Amely esztendőben meghalt Uzziás király, láttam az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja betöltötte a templomot. Szeráfok álltak felette: mindegyiknek hat-hat szárnya volt: kettő-

Szent kenyerek asztala és menóra a sátor belsejében, középkori illusztráció nyomán

vel orcáját fedte be, kettővel lábait fedte be, és kettővel lebegett.” (1–2. vers) Érdekes megfigyelní, hogy ezek a büntelen lények tiszteletük jeleként arcukat is, lábukat is befedték Isten jelenlétében. Majd ezt mondták egymásnak: „Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével.” (3. vers) Ezután megrendültek a templom küszöbei, mintha földrengés lenne, a ház pedig füsttel telt meg. Hasonló jelenet látott János apostol is Jelenések könyvében: „És a négy lelkes lény, amelyek közül mindegyiknek hat-hat szárnya volt, körös-körül és belül teljes volt szemekkel; és meg nem szűnik éjjel és nappal ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van és aki eljövendő.” (Jel 4,8–11)

Miből fakadt a mennyei lények dicsérő szözata? Egyrészt Isten rendkívüli tulajdonságai: a tér és

Tetramorph – angyalábrázolás (Athosz-hegy, Vatopedi kolostor), középkori illusztráció (1213 körül) nyomán

idő felett álló hatalma, teremtő ereje, mindentudása kelthették e szavakat. Istennek – számunkra felfoghatatlan módon – élete van önmagában, örökké létező, ahogy ezt a héber létige három alakjából képzett JHVH betűkombináció is kifejezi. Másrészt azonban Isten tökéletes erkölcsi lény, bűnnel, gonosszal soha meg nem alkuvó jelleme miatt méltó e különleges tiszteletre: „Mert ne olyan Isten vagy te, aki a hamisságban gyönyörködne; nem lakhatik te nálad gonosz.” (Zsolt 5,5)

Elgondolkodtató Ésaiás reakciója a mennyei jelenetet látva: „Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakozom, hisz a királyt, a seregek Urát látták szemeim.” (5. vers) Természetes emberi érzés ez minden esetben, amikor az ember Isten közelébe kerül. Amikor

az Úr tisztasága röntgensugárként világítja át az embert, előtűnik a felmérhetetlen ellentét Isten és ember állapota között. Az ember úgy látja önmagát, amint a valóságban van.

A szentség fogalmának mélyebb megértéséhez sok példát találunk a Szentírásban. Amikor Isten valamit vagy valakit kiválaszt, elkülönít a maga céljára, az is szentnek tekintendő:

- A hetedik nap, a szombat elkülönítése és megszentelése a teremtéskor: „És megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mivelhogy azon a napon szünt meg minden munkájától, amelyet teremtve szerzett.” (1Móz 2,3) Ezzel Isten megmutatta, hogy időnk egy része is szent, ehhez mérten kell eltöltenünk.

- Izrael szent népként való kiválasztása: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, úgy lesztek nekem valamennyi nép között az enyéim: mert enyém az egész föld. És lesztek ti nekem papok birodalma és szent nép...” (2Móz 19,5–6) Ez a „szentség” később átöröklődik az újszövetségi hívő népre: „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2,9)

- A szent sátor, majd a templom felállítása a bűnrendezés céljából. Ezek Isten jelenlétének állandó színhelyei is voltak. Jézus Krisztus keresztdozatával, a templom kárpitjának kettéhasadásával az áldozati rendszer funkciója megszűnik, szentsége ezzel érvényét veszíti.

- A Biblia „Isten szent embereinek” nevezi a prófétákat, és ezt a nevet viselik az apostolok is az őskeresztény időkben. Az általuk írt prófétai könyvek is megkapták a szent jelzőt. A Szentírás elnevezés jól tükrözi, hogy ez az iratgyűjtemény Isten beszédét tartalmazza torzítatlanul, tisztasága minden más könyv, emberi írásmű fölé emeli.

Mégis a szentség leghitelesebb bemutatása Jézus Krisztus testlétele és földi élete, szolgálata volt. Jézus, aki „az Atya dicsőségének visszatükröződése és a valóságának képmása” (Zsid 1,3) volt, megköze-

líthetőbbé, megfoghatóbbá tette számunkra Isten szent jellemét. Figyeljük meg, hogyan beszélt Jézusról a közelgő születését bejelentő Gábiel angyal: „A Szentlélek száll tereád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged, azért ami születik, az is szentnek hívatik, Isten Fiának.” (Lk 1,35) Jézus egyik első gyógyításakor egy démonoktól megszállott ember így kiáltott: „...Tudom, hogy ki vagy te: Istennek ama szentje.” Megrázó, hogy Jézus szentségét még a démonok sem tagadhatták, ennek tudatában lázadtak Isten ellen.

Jézusnak minden szava és cselekedete Isten szentségét tükrözte vissza. Erre mutat rá János apostol is: „És az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és látuk az Ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14) A szentség fogalmát akkor érthetjük meg a legmélyebben, ha Jézus életét tanulmányozzuk. Jézus személyes beszélgetései, gyógyításai, imádságai, prédikációi és kereszthalála mind a „kegyelem és igazság” tökéletes összhangját mutatják be.

Mindezek után fel kell vetnünk a kérdést: mi Isten szentségének gyakorlati következménye életünkben?

Először is elmondhatjuk, hogy e téma megértése nagyobb tiszteletet és hódolatot kell hogy keltsen bennünk Isten és dolgai iránt. Emlékezzünk rá, milyen figyelmeztetés hangzott el Mózes elhívásakor a Hóreb hegyénél: „Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról, mert a hely, amelyen állasz, szent föld.” (2Móz 3,5) Nagy kérdés, mi hogyan viszonyulunk az Isten dolgaihoz? Áthat-e bennünket is szent félelem, amikor Isten jelenlétebe kerülünk? Milyen a lelkülettel, szívvel megyünk Isten házába? Van-e bennünk bármilyen rossz érzés, például neheztlenség vagy harag bárkivel szemben is? Megengedünk-e magunknak durva, sértő szavakat egymással szemben? Ezek méltatlanná tesznek bennünket az Istentiszteletre: „Ha valaki istentiszteletre látzik közöttetek, de nem zabolázza meg a nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló.” (Jak 1,26)

Sok történet szól a Szentírásban arról: lehetséges „megszentségteleníteni” Isten nevét. Akiket Isten kiválasztott, megszentelt, le is járathatják az Ő személyét és ügyét. A zsidó nép sajnos sokszor okozott kárt Isten ügyének hitehagyásával és méltatlan magatartásával: „Mert az Isten neve miattatok káromol-

tatik a pogányok között.” (Rm 2,24) Egyes személyek különösen messzire mentek Isten ügyének meggyalázásában: Kóré, Bálám, Hofni és Fineás, Saul, Júdas stb. Felmérhetetlen, hogy rossz példájuk hány embert fordított el az Úrtól és befolyásolt a rosszra.

E példák arra is intenek, hogy jó óvakodni mindentől, ami Isten szentségét beszennyezhetné. Bibliánk a szentség ellentétét gyakran „utálatosságnak”, „fertelmességnek” nevezi. A körülöttünk levő világ mintha csak arra lenne berendezkedve, hogy kitörölje gondolatainkból a szentség fogalmát. Nagy kísértés a szent és hétköznapi dolgok összevegyítése is, ami ellen mindig határozottan figyelmeztet a Szentírás. A ma divatos, átértelmezett, „progresszív” kereszténység számára a bibliai szentségfogalom ódivatúnak, beszűkültnak tűnik, ezért a világból merít ötleteket az istentisztelethez. A következmény: a szentség és a tisztelet kiiktatása. Ennek jegyében a prédikáció is leépül, a közösségi élmények (zene, beszélgetés, meditáció) kerülnek a középpontba a tanítás helyett. Szomorú, hogy ez a fajta szemlélet teret nyerhetett az adventizmuson belül is.

Isten szentsége a jellem mércekeként is áll előttünk: „Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pt 1,15–16; idézet 3Móz 11,42-ből.) A megszentelődés fogalma: Isten erkölcsi tökéletességének visszatükröződése jellemünkben. Jézus is következetesen ezt tanította: „Legyetek azért tökéletesek, amiképpen a ti mennyei atyátok tökéletes...” Nagy ígélet, hogy Isten szentsége, tökéletessége elérhető, sőt elérendő cél számunkra. Jézus élete példa, út számunkra, amit követhetünk, amin járhatunk: „Én vagyok az út, az igazság az élet, senki sem mehet az Atyához, hanem csak énáltalam... Aki azt mondja, hogy benne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.” (Jn 14,6; 1Jn 2,6)

A végidőben hirdetendő ún. hármas angyali üzenet nagy kérdése is ez: oda tud-e állítani Isten a világ elé szent és tiszta életű embereket, sőt egy egész népet? Ha igen, az erőt adhat, „aranyfedezetet” nyújthat szóbeli üzenetükhöz. A jövődölések szerint lesznek olyanok, akik a megszentelődés különleges fokára jutnak el: „Itt van a szentek békességes türe- se, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (Jel 14,12) Ez az ige a megszentelődés három gyakorlati szempontját is elénk állítja: 1. a türelem/

kitartás jellemvonását, 2. a Szentírás elveinek gyakorlatba való átültetését, 3. a jézusi hit meglétét.

Ennek további kibontása, részletezése található Jelenések könyve 14. fejezetében, a 4–5. versekben: „Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahova megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Bárányinak zsengeiül. És az ő szájukban nem találtatott álnokság, mert az Isten királyi széke előtt feddhetetlenek.” Isten végidei népe az által válik szentté: 1. hogy távol tartja magát a világ megmentésén munkálkodó valláspolitikai szövetségektől; 2. hogy számukra mindennél fontosabbá válik Jézus követése; 3. hogy Jézus keresztdozata, a megváltás „ára” állandóan a tudatukban lesz; 4. hogy gondolataik és szavaik tisztasága minden eddigi szintet meghalad. Először valósul meg a történelemben: olyan nép áll elő végül, amelynek minden tagja szent és tiszta jellemmel rendelkezik.

Két területet, ahol a megszentelődésünk foka különösen érzékelhető: hétköznapi munkavégzésünk és életmódunk. A munkavégzést illetően Dániel példája elgondolkodtató: még az ellenségei sem találtak munkájában hibát. Mennyire fontos, hogy mi is törekedjünk minden dolgunkban a pontos, precíz munkavégzésre. Pál így int bennünket erre: „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek.” (Kol 3,23) Az életmód kérdésével kapcsolatban Pál apostol figyelmeztetését érdemes megszívlelnünk: „Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6,19–20) A közhiedelemmel ellentétben nemcsak a táplálkozás, a vízfogyasztás, a mozgás kérdése tartozik ebbe a kérdéskörbe, hanem az öltözködés, a rendszeret, a testi és lelki tisztaság is. Ezekben is megszentelhetjük Isten nevét.

Hangsúlyoznunk kell, hogy csakis Isten kegyelme által lehetséges, hogy életünk minden területén visszatükröződjön ez a szentség. Egyetérthetünk Blaise Pascallal, aki így fogalmaz a *Gondolatokban*: „Szentet az emberből csak a kegyelem tud csinálni, és aki ebben kételkedik, nem tudja mit jelent szentnek, és mit embernek lenni.” (508. töredék) Pál is hasonlóképpen szól a kegyelem munkájáról: „De Isten kegyelme által vagytok, ami vagytok, és az Ő hozzám való

kegyelme nem lett hiábavaló...” (1Kor 15,10) Soha nem felejtkezhetünk el arról, hogy a megszentelődés a Szentlélek munkája bennünk. A mi engedelmisségünkötől és együttműködésünkötől függ azonban, mit tud bennünk elvégezni a kegyelem.

Ez a földi élet az egyetlen lehetőségünk tehát, hogy az isteni szentség mércéjét elérjük. Ez egyúttal a mennybe való belépés feltétele is: „A megváltottak mennybeli boldogsága annak a jellemnek a gyümölcse lesz, amelyet még ebben a földi életben alakítottak ki, Krisztus hasonlatosságára. Akik szentek lesznek a mennyben, azoknak előbb itt, a földön kell szentekké válniuk.” (*Kiben bízhatunk?* II. köt., 731. o.) „Isten városába nem juthat be semmi tisztátalan. Minden lakójának már itt tiszta szívűnek kell lennie. Aki Krisztustól tanul, az mindinkább megveti a hanyag magaviseletet, az ízléstelen kifejezéseket és a tisztátalan gondolatokat. Akinek szívében Krisztus lakozik, annak gondolkodásában és erkölcsében tisztaság és nemesedés fog megnyilatkozni.” (*Gondolatok a Hegyi beszédről*, 28. o.)

Somogyi Lehel

Az idők jelei

„AZ IDŐK JELEI” AZ ELMÚLT NEGYEDÉV SORÁN

„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak...” (Mt 24,35)

■ *Mint a Lót napjaiban... ekképpen lesz azon a napon, amikor az Emberfia megjelenik. (Lk 17,28.30)*

Ezékiel 16,49 szerint ez jellemezte Lót napjait és lakóhelyét, Sodomát: „Kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködő és a szegény kezét nem fogta meg.”

A gazdagok és a szegények közötti szakadék napjainkban az egész világon egyre csak nő. Gabriel Zucmannak, a californiai Berkeley Egyetem professzorának megállapítása szerint: „A vagyoni egyenlőtlenségek a gazdagok és szegények között évenként 9,5%-al növekednek, szemben azzal, hogy a termelés növekedése mindössze 3,7%.” A milliárdosok a földkerekség lakóinak mindössze 5%-át teszik ki. Jellemző példa Martin Sorrell brit milliárdos, hirdetési vállalkozó esete. Évi jövedelmét 70 millió fontsterlingre, 90 millió euróra becsülik. Ha 70 órás munka-

héttel és évi négyhetes szabadsággal számolunk, akkor órára lebontva, óránként 27 ezer eurót keres, ami megfelel egy brit munkavállaló átlagos évi bérének. (Várkonyi Tibor: Tátongó szakadék szegény és gazdag között c. írása nyomán, *Népszava*, 2016. június 17.)

A mérhetetlen önzést és a szegények elnyomását feljegyzik a mennyben, Isten súlyosan ítéli meg ezt az igazságtalanságot. A földi történéseket is erőteljesen befolyásolja ez a már-már tarthatatlan egyenlőtlenség. A római katolikus egyház ezen a háttéren fejt ki társadalmi tanítását, miszerint újfajta, keresztény alapokon álló gazdasági tevékenységre, társadalmi berendezkedésre van szükség. Ez megnyerő programként hat, többek között ez is egyenleti az egyház hatalomba jutásának az útját. A Biblia profetikusan kijelentése szerint azonban nem fog változni a helyzet, amikor „Babilon” globális hatalomhoz jut. Jel 18,3 szerint „a föld kalmárai tobzódása erejéből meggazdagodnak”, amikor ez megvalósul. Keresztény értékekre való hivatkozás, szép jelszavak nem változtathatják meg az emberi önzést, erre csak a való evangélium és a megtérés ereje képes.

A homoszexualitás széles körű elterjedése is jellemezte Sodomát. A norvég evangélikus egyház ebben az évben megtartott szinódusán 115 résztvevő közül 88-an szavaztak a jelenlegi liturgia megújítása mel-

lett, annak érdekében, hogy az azonos nemű párok házasságra lépését megszentelhessek. Az új liturgia várhatóan 2017 januárjában lép életbe (eddig Svédországban, Dániában és az angolszász országok néhány kongregációjában engedélyezték az egy nemű párok egyházi esküvőjét). Ferenc pápa ilyen kijelentést tett júniusban Örményországból hazafelé tartva a pápai repülőgépen: „Nem szabad kirekeszteni a melegeket, hanem el kell fogadni és hitükben támogatni őket, sőt bocsánatot kell kérni tőlük, mert az egyház nagyon elutasító hangot ütött meg korábban velük szemben.”

■ *Az utolsó napokban nehéz idők állnak be, mert lesznek az emberek... kegyetlenek, a jónak nem kedvelői... (2Tim 3,1.3)*

Korunk emberisége több vonatkozásban csaknem az örület jeleit mutatja. Az alábbi újságcím is bizonyítja ennek: „Hódít a virtuális valóság. Míg évekkel ezelőtt még többen meditáltak azon, vajon miért csak erőszakot és félelmet sugalló videojátékok uralják a piacot, ma már ez a természetes...” (*Népszabadság*, 2016. június 20.)

Úgyszintén az alábbi idézet is: „A nyomtatott szövegnek más a lélektani hatása, mint a beszédnek vagy a kézírásnak: nyomatékosabbnak, jelentőségtelesebbnek tekintjük. Mivel a web2 is nyomtatott betűket használ, sokan nehezebben tesznek különbséget a hivatalos állásfoglalás vagy egy indulatos ember hozongása között... A gyűlöletbeszéd gyűlöletírásá alakul át... A virtuális térben minden frusztrált, csalódott ember »dobogót kap«, és írásba adhatja gyűlöletét. Pillanatokon belül több ezer olvasója lehet. A való életben sokszor a legjobb íróink sem érnek el műveikkel ekkora olvasottságot. Az internetes gyűlöletírás nem csak az írásbeli kultúrát alakíthatja át, de új, ismeretlen veszélyeket jelent...” (Sándor Zsuzsa: Véleménybörtönök. Gyűlöletbeszéd és szolgalelkűség c. írásából, *168 óra*, 2016. május 16.)

A ketreces állatviadalokat több helyen betiltatták az állatvédők, de íme, lassan bevett sporttá válik a ketrecharc emberek közötti változata: „Csak az ame-

rikai labdarúgás, a baseball és a kosárlabda vonz több nézőt, mint a ketrecharcosok mérkőzése. Óriási jövedelmet hoz a szervezőknek a közvetítési jogból származó bevétel is. A nyolcszögű ketreccben zajló mérkőzéseket több mint 150 országban adják a tv-k... Férfiak és nők vállalkoznak ilyen ketrecharcos, valódi, éles fizikai küzdelemre, ahol jóformán védőfelszerelés sincs. A harcművészeti fogások zömét lehet alkalmazni, beleértve az ütést, rúgást, könyöklést, térdelést, leszorítást és fojtást... A küzdelemnek vége van, ha valaki feladja, vagy a bíró kiütés miatt lezárja. A kezdők egy küzdelemért vesztesként 6 ezer dollárt kapnak, győztesként ennek a dupláját...” (Nagy Gábor: Emberi kakasviadal c. cikkéből, *HVG*, 2016. július 21.)

Vajon meddig tűrheti még az igazság és a szeretet Istene embertömegek elfajulását, démonizálódását?

■ *Az emberek elhalnak a félelem miatt, és azok várára miatt, amelyek a föld kerekességére következnek (Lk 21,26)*

„A klímaváltozás itt van, és megeszi a világot” címen jelent meg Kolbert András cikke (*Index*, 2016. július 31.). „A NASA frissen kiadott adatsora szerint a mérések kezdete óta most először volt olyan, hogy hét egymást követő hónap is rekordmeleget hozott. Elemzők szerint közel járunk ahhoz, hogy a globális

felmelegedés ne nehezen felismerhető trend, hanem akár egy éven belül is kimutatható változás legyen... Februárban, mikor az egymást követő, rekorddöntő hónapból még csak kettő volt, a világ klímatudósai hirtelen nem klímaváltozásról, hanem *klímavészhelyeztről* kezdtek beszélni... Vannak új dolgok is, például korábban »csapadékbombázó« nem nagyon tudtunk, és most már ilyen is van... Pár hete egy Európán végigvonuló viharzóna nyolc óra alatt 330 ezernél is több villámmal szórta meg a len-

tieket. Egyetlen délután alatt több országból, Portugáliától Lengyelországig, érkeztek villámcsapásban megsérült, vagy meghalt emberekről hírek...”

A hőség nyomán erdőtüzek is fellobbannak, a kaliforniai pusztító tüzekről az elmúlt hetekben olvashattunk. „De ha már erdőtűz, akkor ki hallott arról, hogy Szibéria tulajdonképpen nem látszik az űrből, annyira takarja az ottani erdőtüzek füstje... Óriási, megyényi területek lángolnak, lángokban áll a tundra, de a permafroszt, vagyis az örök fagy birodalmában is tucatnyi ponton lángol minden [ez pedig a gyilkos metángáz felszabadulását eredményezi]... Ha a világ nem lép valamit, az 1-2 fok [átlagos hőmérsékletemelkedés] csak a kezdet, és hamar eljutunk majd a 3,5 Celsius-fokos átlaghőmérsékletemelkedésig, ami a jelen pillanatban az emberiség kihalását jelentené...”

Egy felmérés szerint a klímakutatók legnagyobb része kisebb-nagyobb mértékű depresszióval és hangulatingadozással küzd. Nem is csoda, mindenkit megviselne, ha az lenne a munkája, hogy dokumentálja, ahogy szeme láttára elpusztul a világ.”

Hálát adhatunk Istennek, ha csak egyetlen hét is elmúlik természeti katasztrófa nélkül lakóhelyünkön! Mi is kerülhetnénk olyan helyzetbe, mint 2016. június 23-án az USA-beli Virginia állam lakóinak jó része:

„Vannak városok, amelyeket már teljesen körülvett a víz. Az emberek arról számolnak be, hogy otthonaikban 2,5-2,7 méteren áll a víz... A CNN-nek nyilatkozó egyik túlélő azt mondta, a víz olyan gyorsan és feltartóztathatatlanul öntötte el házát, hogy családjával együtt nem tudtak mást tenni, csak futni...” (Papp Nikolett: Háborgó elemek, *Népszabadság*, 2016. június 27.)

Nem vagyunk jobbak másoknál, sújthatna minket olyan katasztrófa is, mint Közép-Olaszország számos helységének a lakóit. Augusztus 23-án hajnali négy órakor álmukban ért sokakat a pusztító földrengés, egyáltalán nem volt lehetőségük menekülni. A halottak száma már elérte a 290-et, rengeteg a sebesült, egyes helységeken egyetlen ház sem maradt meg, minden rommá lett.

▪ **Hallanotok kell háborúkról és háborúk híreiről.**
(Mt 24,6)

A menekültválság nem csillapodik, nem is csillapodhat, hiszen elsősorban a Közel-Keleten, mindegyelőtt Szíriában tragikus a helyzet. Részleteket idézek egy keserű hangvételű, de igazmondó szerkesztőségi cikkből: „Előre látható, hogy Aleppóban rengeteg civil fog meghalni, és a várost végül ki kell majd üríteni, mégis tehetetlenek vagyunk... Az ENSZ és néhány valóban jó szándékú ország diplomatái éjt nappallá téve tárgyalnak, de az igazi főszereplők nem is törődnek velük. Az Orvosok Határok Nélkül önkéntesei életüket kockáztatva próbálnak emberéleteket menteni, de vannak, akik direkt bombázzák a kórházait. Ez utóbbiak a fegyverekben hisznek. Már rég eldöntötték, hogy ezt a konfliktust, kerül amibe kerül, megfogják nyerni. Tizenöt orvos most Aleppóból levelet írt Barack Obama amerikai elnöknek: A könnyek az együttérzés... itt már nem ér semmit, tettekre lenne szükség. De Amerikában éppen elnökválasztási kampány van. Általában is, mindig van valami indok arra, hogy miért ne csináljon a külvilág semmit... Pár év múlva lesznek erről majd szép, megható végű filmek, de addigra Aleppóban nem marad kő kövön, lakosai szétszóródnak a világban, a győztes meg bután néz maga elé, mit kezdjen a romokkal, hát kellett ez neki?” (Filmötlet, *Népszabadság*, 2016. augusztus 12.)

Szinte áttekinthetetlen és reménytelen a helyzet: Asszad kormányhű hadserege, Oroszország, Irán, USA, az Iszlám Állam, a kurdok mind-mind belebonyolódtak ebbe a borzalmas háborúba. Az egykor 2,5 milliós Aleppóban mintegy negyedmillió ottmaradt, még el nem menekült embert fenyeget humanitárius katasztrófa. Megsérült a vízvezeték-hálózat és az elektromos rendszer, a hőségben nincs víz, az elengedhetetlen erők által megosztott városba nem tudnak bejutni a segélyszállítmányok.

Ugyancsak tragikus a helyzet Törökországban, ahol rettenetes megtorlás követi a puccskísérletet. A 20. század elején Atatürk megpróbálta Európához közelítő, modern állammá alakítani Törökországot,

most azonban úgy tűnik visszaiszlamizálódik az ország. Egyre inkább nyílt diktatúrává válik, és nagy kérdés, hogy a menekültek ügyében meddig tartja az ország az Európai Unióval kötött megállapodást. Nem tudni, mi lesz a menekült tömegek sorsa a belpolitikailag egyre ziláltabbá, egyre élehetlenebbé váló Törökországban.

▪ **Az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat... az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.** (2Tim 4,3–4)

Vallási téren is különleges fejlemények tanúi lehetünk. Az ökumenikus egységtörekvések területén mérföldes előrelépések történtek. Jellemző ezenkívül, hogy az ökumenikus mozgalom mindinkább összefonódik a korszellemet tükröző, érzelmi alapon álló, karizmatikus vagy akár extrém vallási irányzatokkal.

Münchenben rendezték meg 2016. június 30-a és július 1-je között az „Együtt Európáért” kétnapos kongresszust. Ferenc pápa a kongresszushoz küldött üzenetében „hangsúlyozta a különböző karizmák szerepét... Életstílusotok alapja – mondta – az evangéliumi radikalitással megélt kölcsönös szeretet...” „Az Együtt Európáért program Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója kezdeményezésére jött létre 1999-ben... Az első nagy közös megmozdulásra 2004-ben Stuttgartban került sor, ahol már jelen voltak a protestáns és ortodox közösségek is. Ma mintegy 300 keresztény közösség és mozgalom csatlakozott az Együtt Európáért hálózathoz, hogy összefogjanak Európa keresztény megújításáért.”

Részlet a konferencia záró nyilatkozatából: „Az együttműködésnek nincs alternatívája. Az együttműködés kiengesztelődésben megvalósuló különbözőségben lehetséges... Olyan közös Európa lebeg a szemünk előtt, amely minden félelemnél és egoizmusnál erősebb.” (*Magyar Kurír*)

Fontos esemény színhelye volt New Orleans, ahol augusztus 10-én az Evangélikus-Lutheránus Egyház Amerikában (ma a legnagyobb létszámú lutheránus

felekezet az USA-ban, mintegy 3,7 millió taggal a különböző államokban és a Karib-tengeri térségben) képviselői és a Római Katolikus Egyház képviselői aláírták a *Deklaráció az úton* (Declaration on the Way) c. dokumentumot. Az említett evangélikus egyház képviselőtestületi gyűlésén 931 igen és 9 nem ellenében szavazták meg a dokumentumot. Ez 32 tétele sorol fel az egyházra, az egyházi szolgálatra és az eucharisziára (miseáldozatra) vonatkozóan, amelyekben **„nem állnak fenn többé olyan különbségek, amelyek a két fél egyházának a különállását indokolnák”**.

Július 7-én Budapesten volt a Közép-Európai Keresztény Találkozó nyitónapja a Tüskecsarnokban, amelynek jelmondata a „Ti vagytok a föld sója” volt, Máté 5,13 alapján. A konferenciára szóló meghívásban olvashattuk: „A nyitónap különlegessége, hogy az istentisztelet után közös meccsnézésre is van lehetőség, hiszen a szervezők jóvoltából a labdarúgó Európa-bajnokság elődöntője is látható lesz a Tüskecsarnokban... Július 9-én a záró istentisztelet után a résztvevők a reformációi évforduló alkalmából 500 gyertyát úsztatnak le a Dunán a közeli Kopaszigátnál.” Jól szemlélteti mindez a korszellemhez igazodást, és azt, hogy a mai kereszténység körében a külsőségekre tevődik át a hangsúly. (Forrás: *Kronika*. Az Evangélikus Élet kéthetente megjelenő hírlevele, 2016. július 3.)

Májusban nagygyűlést tartott Budapesten a Felház mozgalom. „Mint a szervezők elmondták, a Felház nem egyház és nem is gyülekezet, nem is akar azzá válni, ugyanakkor mindenféle egyházból és gyülekezetből várják a fiatalokat. Nem az a céljuk, hogy elszipkássák a hívőket az eredeti közösségükből, ezért arra biztatták a fiatalokat, hogy a Felház dicsőítő alkalmai után térjenek vissza egyházaikba, gyülekezeteikbe... Arra is felkészítették a jelenlévőket, hogy a zenés dicsőítés alatt Isten mindenki számára másként jelenhet meg. »Lesznek, akik térdre borulnak és sírnak, mások nevetnek örömeikben, de az is elképzelhető, hogy a mellettünk álló, majd számunkra érthetetlen nyelven kezd el beszélni. Ilyenkor senki ne ijedjen meg, csak hagyja békességben elmélyülni a mellette állót.» (Tapsoljátok meg Istent a Felházban, *vs.hu*, 2016. április 2.)

Az összejövetel jelszavaiból: „Tapsoljátok meg Istent a Felházban. – Ezen az estén Jézus le fog szállni a Körcsarnokba. – Isten megváltoztatja Európát, és ehhez a fiatalokat fogja felhasználni. – A tradicionális egyházak vagy akár a Hit gyülekezete még nincsenek arra felkészülve, amit a huszonéves hívők követelnek maguknak. – A mai keresztény fiatalok már nem félnek a más vallásúaktól, hanem szeretik őket. – Hatalmas bűn az egyháztól, hogy megbélyegezte és kiközösítette a homoszexuálisokat.”

- *Egymással nem elegendnek, mint a vas nem egyesül a cseréppel. (Dn 2,43)*
- *Ezeknek egy a szándékuk, erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják... Mert Isten adta... hogy... egy szándékon legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míg nem betelnek Isten beszédei. (Jel 17,13.17)*

A Brexit volt az egyik legjelentőségtebb jel az elmúlt negyedévben, azaz a britek, az Egyesült Királyság kilépése az Európai Unióból. Az utóbbi időben mind többet hallhattunk, olvashattunk arról, hogy az Európai Unió csak akkor marad életképes, ha szorosabbra vonják az egységet a tagállamok között, ha valamiféle európai egyesült államok jön létre. Ami-

kor ehhez a határvonalhoz ért a mindeddig laza európai közösség, ismét igazolódott, hogy „*a vas nem egyesül a cseréppel*”, azaz a Nyugatrómai Birodalom tíz lábujjal és tíz szarvval jelképezett utódállamait, az európai nemzeteket lehetetlen tartósan egyesíteni. A brit kilépés – általános vélemény szerint – elindított, illetve felgyorsít egy bomlási folyamatot. Nem tudható, hogy mennyi ideig tart ez, és pontosan hogyan valósul meg, az első, jelentőségteljes lépés mindenestre megtörtént ebben az irányban.

A Biblia profetikus kijelentései arról is szólnak, hogy az európai nemzetek megosztott állapotát jelképező „tíz szarv” közvetlenül Jézus eljövele előtt, „*egy szándékon lesz*”. Ez az egy szándék pedig abban nyilatkozik meg, hogy „*erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják*”, azaz alárendelik magukat a pápaságnak. (Jelenések könyve 17. fejezetének a bővebb magyarázatát lásd Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus Apokalipszise*, 4. köt.) Ez a kijelentés nem cáfolja meg azt a Dániel könyvében található állítást, miszerint ezek a nemzetek nem egyesülnek egymással, mint ahogy a vas nem ötvözhető a cseréppel. Azt mondja ugyanis a prófécia, hogy csupán „*egy óráig*”, azaz csak rövid ideig lesz egy a szándékuk. Nem sok idő múlva drámai módon robban szét szövetségük (lásd Jel 17,16).

A mostani Európai Uniónak „*félre kell tolatni az útból*” ahhoz, hogy a Jelenések könyve 17. fejezeté-

ben megjövendölt, rövid ideig tartó szoros egység megvalósuljon (vö. 2Thess 2,7). Úgy tűnik, hogy bár némileg más körülmények között, de a vég idején is ismétlődik az a jelenség, amiről 2Thess 2,7 beszél. A jelenlegi Európai Unió jelszavai ez idáig a demokrácia és az alapvető emberi jogok tisztelete voltak. Azt az európai egységet viszont, amely a helyére lép, az állam és az egyház összeolvasztása, a lelkiismereti szabadság jogának a semmibevétele fogja jellemezni.

Az idő tehát rövidre van szabva! „*Eljön az éjszaka, amikor már senki sem munkálkodhat*”, amint egy jól ismert ének szövege szól.

■ *A földből feljövő fenevad, akinek két szarva volt, bárányéhoz hasonló, de úgy szól, mint a sárkány, és az előbbi fenevad minden hatalmasságát cselekszi öelötte... (Jel 13,11–12)*

Az Amerikai Egyesült Államokkal azonosítható ez a bibliai szimbólum. Előzőleg rámutattunk arra, hogy az emberi szabadságjogokat tiszteletben tartó demokráciák helyébe tekintélyelvű, államot és egyházat, világi és vallási hatalmat egybeolvasztó társadalmi formák lépnek Európában. Úgy tűnik, hogy fokozatosan, párhuzamos folyamatként megy végbe ez mind Európában, mind az USA-ban. Az Egyesült Államokban elnökválasztás lesz novemberben. Ahogy eldől, az megmutatja, hogy Isten lassítja-e még egy kissé a megjövendölt eseményeket kegyelméből, vagy pedig szabad utat ad a felgyorsulásnak. Tapasztalható, hogy napjainkban mennyire alkalmatlanná váltak az embertömegek értelmes polgári demokrácia fenntartására és működtetésére. Nem a jelöltek programján múlik, hogy ki lesz az elnöki tiszt várományosa, nem ezt mérlegelik a választók, hanem egészen más tényezők a meghatározóak. Donald Trumpot, a republikánusok elnökjelöltjét a katolikusok és az evangélikál protestánsok támogatják, akik „keresztény Amerikát” akarnak. Ha ő lesz az elnök – a maga szélsőséges személyiségével és nézeteivel –, felgyorsulhatnak az események, és az eddigieknél súlyosabb háborúba is belesodródhat a világ.

Összeállította: Vankó Zsuzsa

A Bizonyágtételeket olvasva

ELLEN WHITE A PRÓBÁKRÓL

Segítség a hétköznapokban

Sokan, akik őszintén Isten szolgálatára szentelődtek, meglepődnek és csalódnak, amikor soha addig nem tapasztalt akadályokkal, próbákkal és tanácstalansággal szembesülnek. Krisztusi jellem és az Úr szolgálatára való alkalmasság elnyeréséért könyörögnek, ugyanakkor a körülményeik mintha minden rossz tulajdonságukat elő akarnák csalni. Olyan hibák mutatkoznak meg, amelyeknek létezéséről még csak sejtelmük sem volt. Az ősi Izraelhez hasonlóan kérdezik: „Ha az Úr vezet minket, miért érnek minket ezek a dolgok?”

Pontosan azért esnek meg ezek velünk, mert Isten vezeti őket. A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmezőeszközei – a sikernek Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. *A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemük előttük is rejtett fogyatékoságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák, és hogy alkalmassá tegyék magukat szolgálá-*

tára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tüzébe, hogy megtisztuljanak.

Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja azt, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhethetnénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Értéktelen köveket nem vet kohójába. Értékes érc az, amelyet Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. Az Úr beleengedi választottait a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük, és hogy alkalmassá tehetők-e szolgálatára.

A fazekas veszi az anyagot, és kedve szerint formálja. Gyúrja

és dagasztja. Széthasítja és összenyomja. Megnedvesíti, aztán megszáritja. Majd egy darabig hozzá sem nyúl. Amikor már teljesen képlékeny, újra munkába veszi, és edényt készít belőle. Megformázza, és a korongon kiigazítja és csiszolja. Megszáritja a napon, és kiégeti a kemencében. Így lesz használható edény. Így akar a nagy Mester is bennünket alakítani és formálni. *Mint az agyag a fazekas kezében, úgy vagyunk mi is az Ő kezében. Ne próbáljuk mi végezni a fazekas munkáját! A mi részünk: engedni, hogy a nagy Mester formáljon bennünket.*

A kalitkába zárt madár teljes napvilágnál és más zenei hangok hallatán nem éneklir az éneket, amit a gazdája meg akar tanítani neki. Megtanul itt is egy dallamoszlányt, ott is egy trillát, de sohasem önálló, teljes dallamot. Ha azonban a gazda letakarja a kalitkát, s olyan helyre teszi, ahol a madár csak azt az éneket hallja, amit

neki kell megtanulnia, a sötétben újra meg újra megpróbálkozik vele, míg végül megtanulja, s aztán rázendít a teljes melódiára. Attól kezdve a világosságban is mindig el tudja azt a dallamot énekelni. Isten is így bánik gyermekeivel. *Van egy ének, amit meg akar tanítani nekünk, és ha a szenvedések sötétjében megtanuljuk azt, azután már mindig el tudjuk énekelni. (A nagy Orvos lábnyomán)*

Hitünk próbája

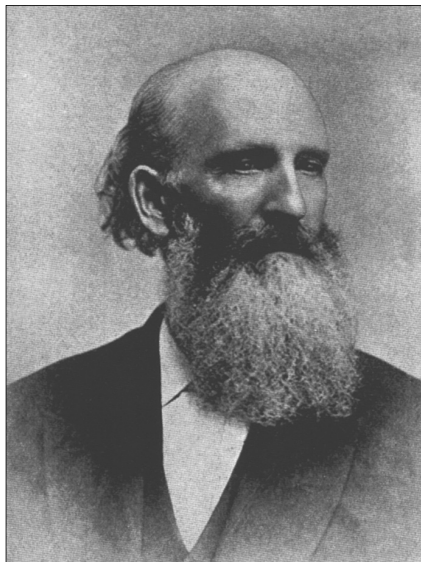
Isten megmutatta nekem, hogy keserű poharat adott népének, mellyel megtisztítja. Keserű ital, de zúgolódás, panasz és elégedetlenség által még keserűbbé válhat. De azoknak, akik így fogadják, újabb pohárra van szükségük, mert az elsőnek nem volt meg a kívánt hatása szívükre. S ha a második sem használ, akkor még egyet és ismét egyet kell kapniuk, míg rendeltetését betölti, mert különben szennyesen, szívükben tisztátalanok maradnak. Láttam, hogy a keserű italt türelem, kitartás és ima által megédesíthetjük, s akik így fogadják, azoknak szívére a kívánt hatása lesz, és Isten nevét is megdicsőíthetjük. Kereszténynek, Isten gyermekének lenni, Isten tetszésére élni nem csekélység. Isten mutatott nekem lelkeket, akik a jelenvaló igazságot vallják, de életük nincs összhangban hitvallomásukkal. A kegyes életről való fogalmaik igen gyengék, s így rendkívül távol vannak a Bibliái életszentségtől. Egyesek haszontalan és illetlen társalgásokban vesznek részt, mások fennhézások s nagyravágyók. Ha élvezeteket hajhászunk, ha a világ szerint élünk, akkor nem várhatjuk el, hogy valaha

együtt uralkodhatunk Krisztussal a dicsőségben.

Ha majdan részesülni akarunk Krisztus dicsőségében, akkor most ki kell venni részünket Krisztus szenvedéséből is. Ha Isten dicsősége és tetszése helyett a saját érdekeinket, javunkat nézzük, ahelyett, hogy Isten dicső, de szenvedő művét segítenénk elő, akkor meggyalázzuk Istent és szent munkáját, amelyről pedig azt állítjuk, hogy szeretjük. Már csak rövid időnk van arra, hogy az Úrért munkálkodjunk. Semmi áldozat se legyen drága előttünk Jézus szétszórt és széttépett nyája érdekében. Azok, akik most áldozatokkal erősítik szövetségüket Istennel, csakhamar hazajönnek Atyjuk hajlékába, hogy átvegyék gazdag jutalmukat, és örökké bírnák az új királyságot..." (*Tapasztalatok és látomások*)

Férje halálakor

Mily közel éreztük Istent, mikor világos holdfénynél egy magányos hegytetőn leborultunk, hogy kezéből a szükséges áldáso-

James White (1821-1881)

kat kérjük! Milyen hittel és bizalommal rendelkezünk! Isten szeretetének és irgalmának szándékai teljesen kinyilvánultak előttünk, és bizonyosak voltunk bűneink és tévedéseink megbocsátásában. Ilyen alkalmakkor férjem arcát fény ragyogta be, mely Isten trónjához visszaragyogni látszott, mintha megváltozott hangon az Urat dicsőítené kegyelmének gazdag áldásáért. A világ komor, és sötétsége között is felfedezhetünk fénysugarakat, melyek a világosság forrásából eredtek. A teremtés művén keresztül közeledtünk az Örökkévalóhoz. Mikor a feltoronyosodó sziklákra, a fenséges hegyekre néztünk, így kiáltottunk fel: „Hol van ilyen hatalmas Isten, mint amilyen Isten te vagy?”

Körülvéve nehézségekkel, mint ahogy sok esetben volt, túlterhelve felelősséggel, csak gyenge halandók voltunk, egyes időkben készek a kétségbeesésre. Mikor azonban Istennek teremtményei iránti szeretetét, a gondoskodását figyeltük, ahogy a természet könyvében is az ihletett lapokon kinyilvánul, akkor szívünk megvigasztalódott és megerősödött: Körülvéve Isten hatalmának bizonyítékaival és jelenlététől beárnyékolva nem tanúsíthattunk bizalmatlanságot és hitetlenséget. Ó, e sziklák közötti tapasztalataink hányszor töltöttek el bennünket békével és reménységgel, sőt örömmel is...

Ismét a hegyek között voltam, de egyedül. Senki sem volt itt, ki gondolataimban és érzéseimben osztozott volna, mikor e nagyszerű és ünnepélyes jeleneteket szemlélem újra. Egyedül, egyedül! *Isten útjai titokzatosak, szándékai céltalanoknak látszanak, azonban mégis tudom, hogy igazak,*

bölcsek és irgalmasok. Előjogom és kötelességem, hogy türelmesen várjak rájuk, és hogy minden időben azt mondjam szívből: „Ő mindent jól cselekedett!”

...Úgy álljunk ellent a bűnnek a sötétség hatalmaival szemben, mint még soha. Az idő megköveteli azoktól, akik hisznek a jelenvaló igazságban, hogy erővel és határozottsággal munkálkodjanak. Az idő, melyben Szabadítónkra várunk, hosszúnak tűnik, ha a szenvedések gyötörnek és a munka sorvaszt, s ezért türelmetlenül várunk, arra gondoljunk – és ez a gondolat némítaná el a zúgolódást –, hogy azért vagyunk a földön, hogy viharokat, harcokat éljünk át, hogy keresztény jellemet formáljunk ki, s hogy Istenünket és Krisztust, a mi legidősebb testvérünket jobban megismerjük, és hogy a mi Mesterünknek sok lelket nyerjünk az örök élet számára.

Ausztráliai tapasztalatáról

1892. dec. 23-án a generálkonferencián összegyűlt testvéreknek írt levélben leírja e hosszú betegség alatt tett tapasztalatát:

Örülök, hogy az Úr jóságáról és áldásáról írhatok nektek. Még gyenge vagyok, de állapotom javul. A nagy Orvos munkálkodik értem, és én dicsőíteni akarom szent nevét. Végtagjaim erősödnek, noha vannak fájdalmain, ezek mégsem közelítik meg azokat, amelyeket a tíz elmúlt hónapban átéltem. Most már annyira megerősödtem, hogyha korlátba kapaszkodom, úgy segítség nélkül tudok a lépcsőn le s fel járni. *Egész hosszú betegségem alatt Isten áldása nyugodott rajtam. Legerősebb küzdelmeimben a heves fáj-*

dalom közepette is így biztosított engem: Bíz magad az én kegyelemre! Ha egyes napokon a fájdalom már-már elviselhetetlenné vált, és nem tudtam aludni, hitben Jézusra néztem, és Ő velem volt. A sötét árnyak tovatűntek, s ünnepélyes fényesség vett körül, az egész szobát betöltötte mennyei jelenlétének dicsősége.

Úgy éreztem, hogy szívesen válnálom a szenvedést, ha ily értékes kegyelem kísér nyomon. Tudtam, hogy az Úr jó és kegyes, telve irgalommal, részvéttel és szelíd szeretettel. Gyámoltalanságomban és szenvedéseimben lelke az Ő dicséretével volt tele, és ajkaim is ezt cselekedték. Vigasztalhattak és erősítettek azon gondolataim, hogy mily rossz helyzetben lennék az Ő megtartó kegyelme nélkül. Szemeim még láttak, értelmem világos volt, szellemem még sohasem látta tisztábban az igazság szépségét és értékét.

Mily gazdag áldások léteznek! A zsoldárossal együtt mondtam: „És nekem mily kedvesek a Te gondolataid Istenem! Mily nagy azoknak summája! Számlálgatom őket, többek a fősvénynél, felszerkenek, s mégis veled vagyok.” (Zsolt 139,17.18) Az utolsó szavak érzésemet és tapasztalataimat fejezik ki.

Mikor felébredek, az első gondolatom és szívem első érzelme: Dicsérd az Urat! Szeretlek, óh Uram, Te tudod, hogy szeretlek! Drága Üdvözítő, te saját véreden vásároltál meg engem, különben nem fizettél volna értem ily végtelen árat. Szabadítóm, te az életedet adtad értem, és Neked nem szabad hiába meghalnod értem!

Szenvedésem első pár hete óta nem volt semmi kételyem azon kö-

telességemet illetőleg, hogy az országba kellett jönnöm, sőt mennyei Atyám szándékába való bizalmam csak megerősödött. *Most még nem értem Isten teljes szándékát, de abban biztos vagyok, hogy tervének egy része volt az, hogy én ily módon szenvedjek, és én ebben a dologban nyugodt s megelégedett vagyok.*

Halála előtt, 1915-ben

Utolsó betegségeinek hetei és hónapjai alatt White testvérnőt ugyanaz a hit, ugyanaz a remény és ugyanaz a bizalom tartotta fenn, mely egész életének tapasztalatát jellemezte. Személyes bizonyossága egyformán örvendő, bátorsága erős volt. *Érezte, hogy élete Isten kezében van, s hogy jelenléte állandóan kíséri.* Nem sokkal azután, hogy szerencsétlensége tehetetlenné tette, ezt a bizonyosságot tette Üdvözítőjéről: „Jézus az én dicső szabadítóm, és én teljes szívemmel szeretem őt. Világosságot látok az Ő világosságában. Örömöm van az Ő örömeiben és békességem az Ő békességében. Irgalmasságot látok az Ő irgalmasságában, és az Ő szeretetében szeretetet...” Mással való beszélgetésekben ezt mondta: „Bátorságom az Üdvözítőn alapszik. Művem majdnem befejeztem. A múltat szemlélve a legcsekélyebb kétségbeesést vagy bátortalanságot sem érzek. *Hálás vagyok, hogy az Úr megőrizte a kétségbeeséstől és a bátortalanságtól, és hogy még mindig magasra tudom tartani a zászlót.* Ismerem Őt, akit szeretek, és akire lelkemet bízom.”

A halállal kapcsolatban ezeket mondta: „Nincsenek bátortalan vagy szomorú gondolataim...

Semmiért nem panaszkodhatom. Szeretnék az Úrral egy úton haladni, hogy végezze el művét rajtam úgy, hogy teljesen megtisztuljak. Ez minden, amit kívánok. Tudom, hogy művem elvégeztem. Nem használ semmit, ha valamit most mondok. Örülök, ha az idő elérkezik, hogy lefeküdjek és békén pihenjek. Nem vágyakozom, hogy életem meghosszabbítsam.”

E beszélgetés után így imádkozott: „Mennyei Atyám, hozzád jövök, mint egy törött nád, gyengén, azonban a Szentlélek tanúsítása által az igazságnak elkötelezve. Köszönöm Neked, Uram, köszönöm Neked, és én semmi alól sem vonom ki magam, amit reám teszel, hogy hordozzam. Világosságsod, örömsöd, kegyelmed nyugodjon rajtam utolsó óráimban, hogy azzal Téged dicsőítsek – ez az én nagy vágyam, és ez minden, amit tőled kérek. Ámen.”

Ezen alázatos, bizalomteljes imája annak, aki hosszú éveken

keresztül kiválasztott edény volt a Mester szolgálatában, teljes meghallgatásra talált. Megvigasztalódott, amit az okozott, hogy a szeretet és a világosság nagy Atyjának gyermeke nem félt semmitől, még akkor sem, mikor a halál völgyén és árnyékán keresztülment. „Nagyon gyenge vagyok. Biztos vagyok, hogy ez az utolsó betegségem. A halál gondolata nem aggaszt. Az egész idő alatt az a vigaszom, hogy az Úr közel van hozzám. Nem aggodalmaskodom. Az Üdvözítő fönségessége oly világos volt. Egyetlen barátom volt, aki betegségem és egészségem alatt egyaránt őrzött.

Nincsenek kétségeim, aggodalmaim végzett munkáimat illetően. A legjobbat tettem, amit tehettem. Nem hiszem, hogy sokáig betegeskedem. Nem várok sok szenvedést. *Hálás vagyok, hogy az élet kellemségeivel bírunk a betegség idején.* Ne aggodalmaskodjatok. Én csak kevés idővel megyek el

a többiek előtt.” (*Életünk és munkánk*)

A temetésén mondott egyik beszédből

Starr testvér: „Még soha nem halottam más személyt úgy beszélni a Jézus iránti szeretetről, mint ahogy őt hallottam. Több ízben hallottam őt így felkiáltani: Szeretem Őt, szeretem Őt, szeretem Őt! Egész életét annak a feladatnak szentelte, hogy másokat megnyerjen és serkentsen, hogy szeressék őt, és teljes szívükből szolgáljanak neki. A legnagyobb jellemnek tartottam őt, akivel valaha találkoztam. *Életét csak erős tölgyhöz tudom hasonlítani, mely a szélnek kitéve a legerősebb vihart is kiállja, vagy a hegyhez, mely dacol az elemekkel. Istenbe vetett hite legyőzhetetlen volt. Próbákban, amelyek sokak hitét elpusztították volna, megtartotta bizalmát, és győzött...*”

VÁLTOZÁS

Én, durva, faragatlan kődarab,
ki ott hevertem annyi év alatt
sötéten, félrevetve,
hiún, próbákat dacosan nevetve,
próbákat hogy rajtam faragjanak;
én, aki meg akartam én maradni
inkább csúnyán sötéten, búsán, torzan:

Most itt vagyok a mester műhelyében
s boldogan várom szent vésővonását,
hogy megalkossa bennem képe mását.

(*Túrmezei Erzsébet*)

A TÖRTÉNELMI ADVENTIZMUST KÉPVISELŐ TESTVÉREINK ÍRÁSAIBÓL

Ésaiás könyve 58. fejezetének mai üzenete

Szombatrontásunk késlelteti a kései esőt és az Úr eljövetelét. Nagyon kevesen vannak, akik a szombatot szentnek tartják, úgy, ahogy azt Ésaiás próféta könyve 58. fejezetében olvashatjuk.

Ésaiás könyve kijelenti, a gyülekezet abban az időben hitehagyásban volt. A vezetők, a papok és a nép a kegyesség látszatával bírtak, de következetesen megtagadták az Istentől származó erőt. Böjtöltek, imádkoztak és szombaton elmentek a zsinagógába. Ésaiás felemelte szavát, amely mint a trombita harsant a csendben, de mindez végül elenyészett.

Isten elhívta őt mint ébresztőt, abban az időben, amikor a hagyományok, szabályok és az emberi tekintély vette át a helyet az Isten parancsolatai iránti engedelmességtől. Ezekben a tragikus órákban Ésaiás szembeszállt az intézményesített vallásosság gyakorlásával. „*Kiálts teljes torokkal, ne kíméld, mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneit, és Jákob házának vétkét!*” (Ésa 58,1)

A gyülekezet vezetői hamis evangéliumot hirdettek a népnek. „*Mert e nép vezérei hitetökké lettek, és akiket vezetnek, elvesztek.*” (Ésa 9,16)

Ez az evangélium biztonságba ringatta őket, és megerősödtek a tradíciók gyakorlásában. Jézus közli velünk, munkánkat be kell fejeznünk, amely kifejezi iránta való szeretetünket, s amely biztosítéka az Ő ígéreteinek. Felajánlja naponta áldozatát, és abban bízunk, ez az áldozat megment bennünket. Isten gyógy módját a törvényeskedésre (a legalizmusra) Ésaiás napjaiban a következő igeversekben találjuk meg:

„*Hát nem ez-e a böjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonosz-ságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, s szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete? Nem az-e, hogy az éhezőnek megszeged kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtseed magadat? Akkor felhasad, mint hajnal, a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazsággal előtted jár, az Úr dicsősége követ.*” (Ésa 58,6–8)

Miközben a vezetők és a papok hamis evangéliumot prédikáltak a gyülekezetben, a szabályok és a hagyományok képezték vallásukat, a gyülekezet követte vezetőik gyakorlatát, így sokan, végül is a többség, lelkiükben kárt vallottak. Ellen White beszél ezekről az Ésaiás napjaiban fennálló problémákról:

„Az Ésaiás 58. fejezetében előforduló problémák reprezentálják azt az állapotot, amit az emberek megengedtek maguknak az Úr szolgálatában. Ezek a tiltakozások kifejezik a szív megfőkezhetetlen állapotát és lázadását az igazsággal szemben. Az, aki elfogadja az igazságot, amely a szeretet által munkálkodik, megtisztítja a lelkét, hűséges Isten iránt, tiszteletben tartja Őt, engedelmeskedik törvényének, amely szent, igaz és jó. A lélek igazi böjtje és imája az a lelkület, amely kihat az elmére, a szívre és Isten iránti engedelmeségünkre. Isten szolgálói elmaraszthatók a bűnben, amikor figyelmen kívül hagyják: *»Ezt mondja az Úr!«* Embereket vezetnek gyülekezeteikben, szertartásokat gyakorolnak, amelyeknek nincs semmilyen alapjuk a Szentírásban, sőt ellenkeznek az Ő törvényével. Romlottság, Isten szavának hamis értelmezése által bűnbe sodornak embereket. Isten az ő munkájuk szerint fogja megítélni őket. Éppen úgy, mint ez a papokkal, uralkodókkal történt Jézus idejében, akik embereket taszítottak bűnbe. Jézus ugyanazt mondta nekik, mint a zsidó vezetőknek: *»Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.«* (Mt 15,9)

Testvéreim, nagyon alaposan tanulmányozni kell Ésaiás próféta könyvének 58. fejezetét. Ez a fejezet tartalmazza egyedül azt az igazságot, amelyet biztonságosan követhetünk!” (*The Seventh-day*

Adventist Prible Commentary, vol. 4., 1149.)

A világ eljárásai, hagyományai, szertartásai, valamint a vezetők szentségtelen intézkedései nyomán a gyülekezet Isten helyett emberektől kerül függő viszonyba.

Ezek elutasítják Ésaías és a próféták figyelmeztetéseit, amelyeket Isten küld útmutatásul általuk. A szombat megszokott gyakorlattá vált napjainkban, nélkülözve igazi istentiszteleti jellegét. Ezt ünnepeljük minden hetedik napon, majd visszatérve otthonainkba, várjuk a naplementét, anélkül, hogy egyáltalán áldást nyernénk ezen a napon. Ezek a fontos megállapítások nagyon is időszerűek ma.

„És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaiddat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem,

hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!.” (Ésa 58,12–14)

Az egész fejezet időszerű azok részére, akik a történelem végidejének ebben az szakaszában élnek. Tanulmányozzuk ezt a fejezetet figyelmesen, be fog teljesedni! A próbaidő e végső óráiban mutassunk rá a bűnre a maga valóságában, amely lázadás Isten törvénye ellen! Tanítsuk meg népünket az igazi evangéliumra, a szombat helyes megünneplésére, ahogy azt Ésaías 58,13 elénk tárja.

Legyenek a vezetők, a prédikátorok, a gyülekezeti vének példaképei az önmegtágadásnak, a megszentelt életnek és a helyes szombatünneplésnek. Akkor jönni fog az áldás, amelyet Ésaías 58,14-ben láthattunk, a kései eső ki fog áradni, a próbaidő hamarosan lezárul, és Jézus el fog jönni.

Jézus munkáját hamarosan rövidre metszi igazságban. Ne felejtsük el azt, hogy Ésaías 58. fejezete nekünk, h. n. adventistáknak szól ezekben a sorsdöntő, végső órák-

ban. (Olvassuk el a *Bizonyságtételek* 2. kötetének 24. oldalán található ide vonatkozó idézeteket!)

Testvérek és testvérnők, vezetők, prédikátorok, gyülekezeti tagok! Jézus Krisztus kész nekünk tulajdonítani az Ő szent igazságát, ha imádságos és engedelmes szívvel keressük Őt, és tudjuk, ezt a kulcs ahhoz, hogy elnyerhessük a kései esőt.

Írta: Ron Spear. *Our Firm Foundation*, 1995. március; fordította: Fehér János

Kitaszítva

„Halljátok az Úr Igéjét, akik tisztelitek szavát: Honfitársaitok, akik gyűlölnék és kitaszítanak benneteket nevem miatt, ezt mondják: Mutassa meg dicsőségét az Úr, lát-ni akarjuk örömeiket! Ők azonban szégyent vallanak.” (Ésa 66,5)

Évszázadok óta állandóan fennálló jelenség, hogy a gyülekezetben uralkodó emberek kizárják azokat, akik velük nem egy úton járnak vagy gondolkodnak, mindamellet ezeknek a kizártaknak becsületessége és tisztasága egyáltalán nem vitatható. Ezek a kirekesztések általában nem azon ala-

pulnak, mit mond az Úr, hanem azon, mit tartalmaznak az ember alkotta szabályok.

Ez a gyakorlat volt érvényben Ésaías napjaiban is, ahogy azt a bevezető igében látjuk. Ezt látjuk Jézus idejében. Ez volt a helyzet Ellen White korában, és szomorú valóság, ez ismétlődik a mi

szeretett egyházunkban, napjainkban is.

János evangéliuma kilencedik fejezetében olvashatjunk egy történetet egy emberről, aki „születésétől fogva vak volt”. Ekkor Jézus az Ő nagy szeretetében, amely azonnal megnyilvánult, meggyógyította ennek az embernek a szemét. Természetesen ez a csoda hamar nyilvánvalóvá vált a „vak” környezetében. A hír azonnal elterjedt. A gyülekezet vezetői, a farizeusok előállították, kérdésekkel ostromolták afelől, hogyan történt az eset. A „vak” elmondta történetét, és azt állította, hogy az, aki meggyógyította őt, próféta.

A farizeusok nem hitték, hogy ilyen csoda megtörténhet, ezért előhívták a „vak” szüleit, és kérdezgetni kezdték őket. A szülőknek nagyon kényelmetlen volt kérdéseikre válaszolgatni, és azt bizonygatni, hogy fiuk vakon született, ám most lát. A Szentírás a következőket mondja: *„Tőle kérdezzétek meg, nagykorú már, majd Ő beszél önmagáról. Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel a zsidók már megegyeztek abban, hogyha valaki Krisztusnak vallja Őt, azt ki kell zárni a zsinagógából. Ezért mondták a szülei: Nagykorú már, tőle kérdezzétek meg.”* (Jn 9,21–23) Az a hatalmas dolog, ami a fiukkal történt, védekezésre kényszerítette őket, ezért áthárították a felelősséget a fiukra, csak azért, hogy ne kelljen bizonyosságot tenniük Jézusról.

Ez történik gyakorta a vezetők között is, akik visszautasítják, hogy kiálljanak az igazság mellett. *„Mindazonáltal a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallottak színt a farizeusok miatt,*

nehogy kizárják őket a zsinagógából, mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.” (Jn 12,42–43) Meggyőződtek arról, hogy Jézus Isten Fia, de Krisztus megvallása nem fért össze nagyra törő vágyaikkal. Nem volt olyan hitük, amely megszerezte volna nekik a mennyei kincset. A világ kincseit keresték.

„Az emberek ma is mohón keresik a földi kincseket. Tele vannak önző, becsvágyó elképzelésekkel. Az evilági gazdagságért, dicsőségért és hatalomért az emberi igazságokat, hagyományokat és kívánalmakat Isten kívánalmai fölé helyezik. Krisztus kincsei rejteve vannak előttük.” (*Krisztus példázatai*, 66. o.)

Másrészről a fiú kész volt kiállni az igazságért, megvallotta Jézust, így Krisztus tanúja lett. Válaszáért a farizeusok megdorgálták hitelenségét, majd kizárták őt a gyülekezetből (Jn 9,34).

Jézus, miután meghallotta, hogy ezt az embert kiteszítették, megkereste Őt, és érdeklődött az ő „Emberfiában” való hite felől. Jézus nem foglalkozott azzal, hogy elveszítette gyülekezeti tagságát. Egyetlen kérdése az „Emberfiával” való kapcsolatára korlátozódott. A Mennyek országa a Vele való kapcsolatra épül, nem a tagságra. Nem mondta, hogy a gyülekezeti tagság lényegtelen dolog, inkább arra irányította a figyelmet, a megváltás nem a gyülekezeti tagságra épül, hanem a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatra.

Ellen Harmon White és családja is szembenézett azzal, hogy megfosztották őket gyülekezeti tagságuktól. A Miller-mozgalom éveiben a Biblia világosan bizonyosságot tett arról, hogy Jézus hama-

rosan újra eljön. A Harmon család tagjai őszinte metodisták voltak, akik azonban felismerték azt az igazságot, amelyet a millerita pásztorok prédikáltak. Jártak azokra a Biblia-órákra, amelyeken Jézus második eljövételét hirdették. Ezután már nem vettek részt rendszeresen a methodista összejöveteleken, ugyanis Ellen családja addig hűséges, aktív résztvevője volt a methodista összejöveteleknek. A Harmon család gyakran tett bizonyosságot hitéről, a második eljövételbe vetett reménységéről, ezeket a bizonyágtételeket azonban nem mindig értékelték methodista testvéreik. Végül a gyülekezet vezetői megállapították, hogy a Harmon család viselkedése erőlköcsileg kifogásolható, és a testvérek azt kívánják, többször látogassák a methodista gyülekezetet. A gyülekezetnek törvényei vannak, amelyektől a család eltávolodott.

Ellen White így emlékszik vissza erre: „Családunkat komolyan érdekelte az Úr közeli eljövételének a tanítása. Apám egyik oszlopa volt a methodista gyülekezetnek. Ezért a methodista pásztor egy rendkívüli látogatást tett nálunk, és informált bennünket, hogy hitünkkel a methodista egyház nem ért egyet. Ő nem érdeklődött afelől, miért hiszünk ebben, nem támasztotta alá a Bibliából tévedésünket, de kijelentette, mi magunkévá tettünk egy nagyon veszélyes, idegen tanítást, amelyet a Methodista Egyház nem tud elfogadni. Rövid idővel ezután közölték velünk, legyünk jelen az egyházközségi ülésen a gyülekezetben. Nagyon kevesen voltak ezen jelen.

Apám és családunk befolyásától tartva ellenfeleink nem kí-

James White családjával, feleségével és két fiával (Williammel és Edsonnal)

vánták, hogy tagságunk tárgyalásán jelen legyen a gyülekezet tagságának a többsége. Az egyetlen vád az volt, hogy mi nem vetjük alá magunkat az egyház szabályainak. Amikor azt kérdeztük, melyik szabályt sértettük meg, azt válaszolták kis gondolkodás után, hogy más összejöveteleken veszünk részt, és elhanyagoljuk a rendszeres részvételt a saját osztályunkban.

Azt kérték, ismerjük be, hogy eltávolodtunk az egyház szabályaitól, és tegyünk ígéretet, hogy a jövőben alkalmazkodunk ezekhez. Azt válaszoltuk, nem tagadjuk meg hitünket, nem hozunk szégyent az igazságra és az Úrra.”

Ellen White a következő megjegyzést fűzi az ember alkotta törvényekhez a *Jézus élete* című könyvben:

„Tanítványainak adott megbízásában Krisztus nemcsak a munkájukat vázolta fel, hanem rájuk bízta azt az üzenetet is, amelyet továbbítaniuk kellett. Tanítsátok meg az embereket – mondta –, »hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek« (Mt 28,20). A tanítványoknak azt kel-

lett tanítaniuk, amit Krisztus tanított. Ebbe mindaz beletartozik, amit Ő mondott, nemcsak személyesen, hanem az összes ószövetségi próféta és tanító által is. Az emberi tanítást kizárta. Nincs helye a hagyománynak, emberi elméleteknek és következtetéseknek vagy az egyházi törvényhozásnak. A megbízás nem foglal magába egyházi tekintélyek által elrendelt törvényeket. Krisztus szolgáinak ezek közül egyiket sem kell tanítaniuk. »A törvény és a próféták« (Mt 22,40) Krisztus szavainak és tetteinek a feljegyzéseivel együtt alkotják azt a kincset, amelyet Ő a tanítványaira bízott, hogy adják tovább a világnak. Krisztus neve a jelszavuk, megkülönböztető jelvényük, egységük köteléke, a tetteik mögött álló tekintély és eredményességük forrása. Az Ő Királyságában semmit nem szabad elismerni, ami nem viseli magán az Ő nevét.” (*Jézus élete*, 732. o.)

Amit az emberek egyszer tanítanak, az az „emberek könyve” – ezeket valóban el kell fogadnunk, s alkalmaznunk mint emberek által tervezett utakat, összekapcsolva a gyülekezet tekinté-

lyével? A Biblia, egyedül a Biblia kell legyen a mi útmutatónk minden dologban. Emellett az Isten által ihletett próféta lelke, amelyet használnunk kell a Biblia megértésének alátámasztására, így mi mint gyülekezet Isten oltalmának a világosságában járunk.

Testvérek és testvérnők! Ne legyünk semlegesek ezekben a dolgokban! Álljunk szilárdan, mint ahogy Ő is szilárdan állt. Ne féljünk attól, hogy kizárnak

bennünket! Figyeljünk Jézus szavaira: „A zsinagógából kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, az hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez, és mindezt azért teszi, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem.” (Jn 16,2–3) Egy másik ige így folytatja: „Boldogok vagytok, amikor gyűlölnék titeket az emberek, és amikor kiközösítenek, gyaláznak benneteket, és kitörlik neveteket, mint gonosz nevet, az Emberfiáért. Örüljetek azon a napon, és ujjongjatok! Íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben, mert ugyanezt tették atyáik a prófétákkal.” (Lk 6,22–23)

Az Úr őrizzen benneteket ezekben a döntésekben, amelyek előtűnnek vannak, egészen addig, amíg az Ő Fia eljön. Igen, jövel, Uram, Jézus hamar!

Clark Floyd írása,
fordította: Fehér János

BESZÁMOLÓ AZ OCI 2016. MÁJUS 2-7. KÖZÖTT TARTOTT KONFERENCIÁJÁRÓL

Az idén a portugáliai Albufeirában rendezték meg az éves OCI-konferenciát, kb. 150 fő részvételével. Összesen harminc önfenntartó adventista intézmény képviseltette magát. Az OCI (Outpost Center International, magyarul: Nemzetközi Misszióállomás¹) nevű szervezetet életmódközpontok vezetői hozták létre még a 80-as években, hogy összefogják az adventista szemléletű önfenntartó szolgáltatásokat. Tartoznak hozzájuk iskolák, biogazdaságok, klinikák, életmódközpontok, árvaházak. Ami közös bennük: intézményes formában végeznek szervezett missziómunkát. Az éves konferenciák célja a szakmai továbbképzés és a lelki feltöltettség. A Vajdaságért Alapítvány (amely már öt éve tagja ennek a

1 Az Outpost Center Ellen G. White magyarra nehezen lefordítható kifejezése. Hogy ő mit értett rajta, azt jól szemlélteti a következő idézet: „Az Úr ismételt arra tanított, hogy a városokat külső központokból kell átdolgoznunk. Ezekben a városokban legyenek imaházaink, mint Isten emlékművei, de a könyvkiadással, a betegek gyógyításával és a kiképzéssel foglalkozó intézményeinket a városokon kívül kell megalapítanunk.” („Repeatedly the Lord has instructed us that we are to work the cities from outpost centers. In these cities we are to have houses of worship, as memorials for God, but institutions for the publication of our literature, for the healing of the sick, and for the training of workers, are to be established outside the cities.”) – CL. 31. 1.

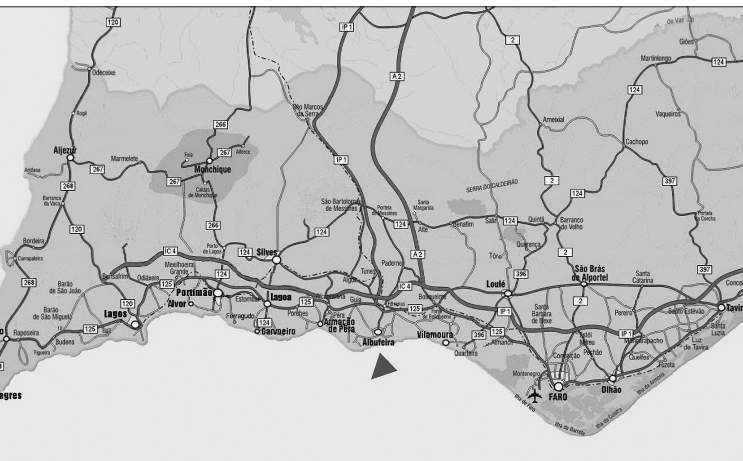
szervezetnek) képviselőjében jómagam és feleségem utaztunk el Portugáliába. Legutoljára évekkel ezelőtt, a romániai Marosménesi Életmódközpontban tartott hasonló konferencián tudtunk részt venni.

Május 2-án, hétfőn hajnalban indultunk útnak a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérrel, ahonnan először Párizsba érkeztünk. Innen ötórás várakozás után indultunk tovább a Portugália déli tengerpartján fekvő Faro városába. Mindkét repülőút jó két-két órát vett igénybe, és csak késő este érkeztünk meg szálláshelyünkre, amely a konferencia helyszínétől néhány száz méterre feküdt.

Kedd reggel átestünk a regisztráción, miközben már jó néhány ismerőssel is összefutottunk. Megismerkedtünk némileg a környezettel is: a környékünkön kissé megkopott üdülőket, hoteleket látunk, a városon kívül pedig narancsültetvényeket.

A találkozó fő címe így hangzott: „Fast Forward” (a különböző zenei lejátszókon található gyors előreléptetés nevű gombokra utalva). Így akartak hangsúlyt tenni a végső események felgyorsulására, és arra, hogy mennyire sürget bennünket az idő a lélekmentés munkáját illetően. A fő kérdések között szerepeltek még: Milyen gyakorlati változtatásokat kell alkalmaznunk a missziómunkánkban, hogy hatékonyabbak legyünk? Milyen változások szükségesek a személyes életünkben, amelyek elősegíthetik kegyelemben való növekedésünket?

Az előadók nagy részét olyanok tették ki, akik eddigi tapasztalataim szerint tartalmas előadásokat igyekeztek tartani. Ezek között kell említenem a következőket: Steve Dickman, az ASI jelenlegi elnöke, aki maga is egy önfenntartó intézményt, általános iskolát vezet Tennessee államban (Harbert Hills Academy); Frank Furnier, aki eredetileg bányász volt, később az Eden Valley Életmódközpont igazgatója lett, jelenleg az OCI alelnöke; Dan Gebbert, aki a dél-dakotai Black Hills Életmódközpont munkatársaként főleg mentális kérdésekkel foglalkozik; Charles Cleveland, aki számos életmódközpont létrejöttében közreműködött, jelenleg egészségexpök-

Portugália: Albufeira városa

hoz szükséges felszereléseket forgalmaz, ilyen alkal-
mak szervezését koordinálja világszerte; Biser Jorda-
nov, aki Bulgáriában hozott létre életmódközpontot.
(Tőle meghívást is kaptunk, látogassuk meg munka-
társainkkal központjukat.) A számomra kevésbe át-
ütőek Chris Berger előadásai voltak, a hatást még in-
kább lerontották gyakori viccelődései. Ő egyébként
az ausztriai Bogenhofen Főiskola igazgatója.

A konferencia első előadása igen érdekes és gya-
korlati témával kezdődött: hogyan indítsunk el csa-
ládi missziós szolgálatokat. Az ilyen szolgálat lé-
nyege: családtagok, rokonok fognak össze, hogy
szervezett missziómunkát végezzenek, és ennek ér-
dekében akár szervezetet vagy intézményt is létre-
hoznak. Ez lehet biobolt, pékség, biogazdaság, élet-
módközpont vagy más jellegű vállalkozás. Ezeket
„befolyásközpontoknak” (center of influence) ne-
vezte, utalva arra, hogy ezeknek a vállalkozások-
nak a fő célja, hogy az emberek bizalmát megnyer-
ve befolyást gyakoroljanak közvetlen és tágabb kör-
nyezetükre. Az előadó, a mexikói származású Jaime
Espinal számtalan bibliai példával és bizonyágté-
teli idézettel szemléltette az effajta munka létjogo-
sultságát. Elgondolkodtató volt számunkra ez a fajta
működési forma. Jó lenne Magyarországon is több
ilyen családi missziós vállalkozást látni.

Hasznos volt az ausztrál David Caukill
előadása az adománygyűjtés kérdése-
ről. Egy ilyen konferencián nyilván fon-
tos kérdés: az önfenntartó szolgálatok ho-
gyan juthatnak rendszeres és elégséges
anyagi támogatáshoz. Sok példával, gya-
korlati szemponttal teletűzdelt előadása
minden tekintetben megnyerte a tetszé-
sünket, sokat tanultunk belőle. Kifeje-
zetten építő volt Dan Gabbert kétrészes
előadása „Jézus értelmének befogadása”
címmel. Ebből csak az első részt hallgat-
hattuk meg, ez a jellemépítés kérdéseiről
szólt. Dan egész megjelenése, előadói stí-
lusa, felkészültsége megnyerő volt. Szin-
tén tetszettek Steve Dickman személyes
idő- és energiagazdálkodásunkról szóló

előadásai, amelyek közül ez utóbbi képességeink,
fizikai és lelki energiánk felhasználására új szem-
pontokat is adott számunkra. Szólt a hatékonyság,
a szorgalom kérdéséről, időnk és erőnk elpazarolá-
sának veszélyeiről.

Érdekes még megemlítenünk az egyes intézmé-
nyek esti beszámolóit is, amelyekre minden este
másfél órát szántak, és ezek során öt intézmény mu-
tatkozott be. Megismertük a norvégiai Matteson
evangelizátorképző iskolát, a Living Springst, amely
árvaházakat működtet India-szerte; a tanzániai
Kibidula Farmot, az egészségügyi evangelizátorok
képzésével foglalkozó LIGHT-ot. Szerda este mi is
bemutathattuk az Eleki Életmódközpontot. Utána
jó néhányan jöttek oda hozzánk beszélgetést kezde-
ményezve.

A találkozó legnagyobb áldása talán a szemé-
lyes kapcsolatok építése volt. Megismerkedhettünk
jó néhány testvérrel, akik komoly munkát végeznek
valamilyen területen. Ezek között említtem Biser
Yordanovot, aki a Marosménesi Életmódközpont-
ban tanult, majd Bulgáriába hazatérve saját intéz-
ményt alapított, munkatársát, Sergheit, aki egész-
ségügyi misszionáriusokat képez. Találkoztunk
néhány erdélyi magyar testvérrel is. Jó beszélgeté-
sünk volt még Daniel Bastossal, a portugál unió

egészségügyi vezetőjével: közvetlen, jóindulatú és szerény ember benyomását keltette, aki a magyarországi helyzetről is érdeklődött. Viriato Ferrerra – régi orvos ismerősünk – is jelen volt, aki korábban maga is önfenntartó intézményben dolgozott itt, Portugáliában, később azonban a Generálkonferencia Egészségügyi Osztályához került, ott dolgozik jelenleg is. Az OCI-konferencia magyar vonatkozása még, hogy a szombat délelőtti igehirdetésre Szilvási Tibort kérték meg, aki a Közel-Keleti és Észak-Afrikai Unió titkára. Vele is váltottunk néhány szót.

Számunkra csütörtök este véget ért ez a találkozó, így a pénteki és szombati programokon már nem tudtunk részt venni. Vasárnap már Skóciában kellett képzést kezdenünk, ehhez pedig néhány nap előkészületre volt szükségünk.

Somogyi Lehel

ORVOSKONFERENCIA

(Eleki Életmódközpont, 2016. április 27.)

Az Eleki Életmódközpont munkatársaiként régi vágyunk, hogy a közvetlen környezetünkben, Békés megyében is megismerjék tevékenységünket. Ebben nagy előrelépésnek tekintjük a gyulai Pándy Kálmán Megyei Kórház orvosainak és egészségügyi dolgozóinak, valamint a Gyulán és Gyulaváriban dolgozó néhány háziorvosnak és asszisztenseiknek április 27-én intézményünkben tett látogatását.

Az előkészületek

Mindnyájunkat meglepett, hogy Kovács Zsolt orvos testvérünk meghívására összesen 38-an jelezték előzetesen, hogy jönnének, majd nagy örömről még ennél is többen (43-an) jöttek el. Közöttük tizenötön voltak orvosok, köztük a Gyulai Mentőállomás vezető mentőtisztje és huszonhárman nővérek, asszisztensek. Bemutatkozónk előtt munkatársainkkal együtt imaórát tartottunk, melynek igéje Gal 2,20 volt. Elhatároztuk, hogy gondolatainkban Megváltónk keresztjére fogjuk összpontosítani a figyelmünket az egész alkalom alatt. Célként tűztük ki, hogy a kereszt üzenetéről, a megmentő szeretetről gyakorlatban tegyünk bizonyosságot.

A program lefolyása

A másfél órára tervezett program keretében vendégeink bepillantást nyerhettek a betegeknek tartott turnusainkba. Az első órában rövid előadásokat tartottunk az előadótermünkben. Ez Kovács Zsolt és Pluhár László polgármester megnyitójával kezdődött, majd Somogyi Lehel foglalta össze röviden az életmódközpont történetét. Pluhár László köszöntőjének első mondata ez volt: „Hölgyeim és Uraim! Amit Önök itt látnak, az mind a helyi adventista közösség önerőből való munkájának a gyümölcse.” Ezután Pásztor Judit esettanulmányokat mutatott be, megosztva néhány érdekes tapasztalatot is. Ennek a résznek a lezárásaként ajándékokat adtunk át a vendégeknek (DVD-t, naptárt, szórólapot).

A második, gyakorlati részben vendégeink ízelítőt kaphattak életmódközpontunk hétköznapjaiból, oly módon, hogy végigjárhatták munkánk legfőbb állomásait. Ennek keretében ellátogathattak a konyhába, ahol Vargáné Barabás Csilla tartott ételbemutatót és kóstolót. Ezután három munkatársunk (Dukai Angéla, Balogh Edina, Madarász Ágnes) hidrotériás bemutatókat tartottak a kezelőszobákban. Közben a gyógyteákból is ízelítőt kóstolhattak a teakonyhában (Somogyi-Balogh Magdolna). Miközben egyik helyről a másikra vándoroltak kis csoportokba beosztott vendégeink, az épületünket és a kezelésekhez használt eszközöket is megmutattuk. Pásztor Judittal az orvosi rendelőben szakmai kérdések megbeszélésére is lehetőség nyílt. Henczné Bajnai Gabriella zeneterápiás bemutatója zárta a programot. Mivel több vendég csak 16–17 óra között érkezett, számukra az egész programot 17 órától megismételtük.

Tapasztalatok, visszajelzések

Vendégeinket – és minket is – csodálatosan megérintett a Szentlélek. Mindenki nagy örömmel fejezte ki tetszését és elismerését. Az egyik gyulai családorvos szerint (akinek három szakvizsgája van), ezt a házat el kellene neveznünk a „Csodák Házának”. Egy másik gyulai háziorvos (aki a pécsi és szegedi orvostudományi egyetem oktató mentora, a Nemzeti Vizsgabizottság tagja, a Magyar Általános Orvosok Tudományos Egyesületének alelnöke)

azt mondta, hogy feltétlenül közöljük le eredményeinket orvosi szaklapban, mert azokat igen figyelemreméltónak tartja. Nagy örömmel fejezte ki – akkor, és később többször is – az elismerését és további jókívánásait, azzal a biztatással, hogy feltétlenül folytassuk ezt a munkát.

Egy családorvos azt kérdezte, hogy mikor tudna ide a leggyorsabban eljönni, sőt kért tőlünk ismeretöt is. Azt mondtuk Neki, hogy a kis alakú szórólapjainkból vihet, amennyit óhajt. Erre ő azt mondta, neki sokkal nagyobb méretű kell, hogy a várótermébe – a falra – kitesse.

Egy gyermekgyógyász szakorvos könnyekig meghatódva mondta, hogy most mélyebben megértette, milyen fontos gyógyító erő a hála. Ezt a zeneterápiás bemutatónkon hallotta. Egy radiológus és gyermekgyógyász szakorvos azt mondta – rákérdezésünk nélkül –, hogy ő baptista, és tudja, hogy az egyháza hirdet ugyan egészségügyi üzenetet, de nem csinál semmi ehhez hasonlót. Ezt a kijelentését kb. egy hét múlva megismételte, amikor Kovács Zsolt munkatársával találkozott. Egy röntgenorvos

szerint nekünk egy kis kórházunk van. Egy belgyógyász szakorvosnak, aki az egész napi program végére tudott csak megérkezni, megtartottuk mind a bemutatkozó, mind a betegek eredményeit ismertető előadást. Ezek között szerepelt egy cukorbeteg vendégünknek az esete, aki 180 egység inzulint adott magának naponta (ami igen nagy adag), emellett is 14-es vércukorértékei voltak (ez a normális érték majdnem háromszorosa). Intézetünkben hat nap múlva inzulin adása nélkül (!) 6,5 lett a cukra. Ezt látva ez az utolsó vendégünk a csodálkozástól elámulva azt kérdezte, hogy ennek az eredménynek az eléréséhez „egy pici inzulint sem adtak neki?”

Bár a vendégeink által mondottakat némileg megtudtuk osztani veletek, az őket magával ragadó lelkesületet nem tudjuk leírni. Egy bibliai igével szeretnénk érzékeltetni azt, hogy milyen örömet tapasztaltunk, milyen hatás alatt voltunk vendégeinkkel együtt: „...az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,5)

Az Eleki Életmódközpont munkatársai

2016-ban hátralévő őszi-téli turnusainak időpontjai:

október 2–9.	október 16–26.	november 6–16.	november 27. – december 7.
BIBLIA-TÁBOR	BETEGTURNUS	BETEGTURNUS	DOHÁNYZÁSRÓL LESZOKTATÓ PROGRAM

Elérhetőségeink: (flottás) mobiltelefon: 06-20/400-8646; vezetékes telefonon: 06-66/240-610; postacím: 5742 Elek, Kossuth utca 54.; honlap: www.elekieletmodkozpont.hu; e-mail: elekivendeghaz@gmail.com

Visszatekintő

BESZÁMOLÓ A ZENEI ÉS BIBLIA-ISMERETI TÁBORRÓL

A korábbi évekhez hasonlóan idén is együtt tartottunk zenei és Biblia-ismereti tábort. Megrendezéséhez ismét új helyszínt kellett keresnünk, és ennek során Isten csodálatos helyre, Orfűre vezetett minket. A tábort két egymás melletti szálláshelyen tudtuk megoldani, az étkezés lebonyolításához pedig a helyben kapott segítség mellett saját szakácsot vihetünk. A táborban 130-140 fő vett részt. Nagyon szívélyesen és szeretettel fogadtak bennünket szállásadóink, minden felmerülő problémában készséggel segítettek, szép tapasztalatot szereztünk ezen a téren is. Új helyre menni, kialakítani mindazt, ami ennek a tábornak megtartásához szükséges, nem kis feladat, de Isten minden lépésünkben velünk volt, és folyamatosan tapasztaltuk támogatását.

Orfű a Mecsek egyik legszebb része, így volt lehetőségünk gyönyörködni a természetben a kirándulásokon, úszni a Pécsi-tóban (ami 200 méterre volt a szállástól), ellátogatni a 4 km-re fekvő abaligeti cseppkőbarlangba. Természetesen a látóvalók töredékének megnézésére volt csak lehetőségünk az egy hét alatt.

A zenei táborban három jótékonyági egyházzenei hangversenyre készültünk, amelyeket Orfűn, Pécsen, a Liszt Ferenc Hangversenyteremben, valamint Budapesten, az Olasz Intézetben tartot-

tunk meg. Idén az Erdélyben lévő Havadtói Árvaház támogatására rendeztük meg a jótékonyági hangversenyeket.

Az erdélyi Havadtó község Székelyföld szélén, Marosvásárhely közelében található. A Küllő és Nyárad folyók menti térségből való árva vagy nehéz sorsú gyermekek otthona tizenöt éve működik. Jelenleg harminc gyermek lakik az otthonban, 2 évestől 22 éves korúakig. A korábbi évek során összesen száznegyvennyolc önálló életre felkészített gyermek került ki az otthonból. A környezet festői, a szegénység azonban, főként a munkanélküliség miatt, igen nagy az itteni falvakban. Olyan gyermekorsókkal találkozunk itt az ember, amelyekről azt gondolná, hogy ilyen csak Afrikában létezhet. Egy családból

például hat gyermek került az otthonba. A szülők hegyi pásztorok, alkoholbetegek, gyermekeik után nem is érdeklődnek. A nyomorúságos körülmények közül az otthonba mentett gyermekekről – akik nagy eséllyel elkallódtak, tönkrementek volna – kiderült, hogy érdeklődő, éles eszű, jóra való gyermekek. Sokatmondó adat, hogy eddig huszonhárom gyerek került főiskolára vagy egyetemre az otthonban nevelkedettek közül.

Az otthonban kertet művelnek, szappant főznek, és mindent előteremtnek, amit csak kezük munkájával lehet, de ennek ellenére hónapról hónapra nehezen tudják rendezni a fizetnivalókat. A középiskolai vagy felsőoktatási intézmények kollégiumába kerülő gyermekek lakhatási, megélhetési és útiköltségeit is az otthon fizeti,

mert nekik senkijük sincs ezen kívül. Állami támogatást az otthon nem vesz igénybe.

A három hangversenyen jelentős összeg gyűlt össze az adományokból, amelyet személyesen fogunk átadni. Amikor az árvaház vezetője megtudta, hogy mennyi adomány gyűlt össze, teljesen megrendült. Az árvaház nevében szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki el tudott jönni, és támogatni tudta az otthonban folyó munkát.

A hangverseny helyszínei között új volt, még sohasem tartottunk hangversenyeket ezeken a helyeken. Mindkét új helyszínen jóakaratot, szíves hozzáállást, segítőkészséget tapasztaltunk. Az orfűi Medvehagyma Ház már az ott tartott koncert másnapján feltette Facebook-oldalára a hírt az ese-

ményről. Az itt olvasható leírás a következő:

„Tegnap délután a Sola Scriptura Teológiai Főiskola Ének- és Zenekara jótékony célú egyházzenei hangversenyt tartott a Medvehagyma Házban! Az adománygyűjtő koncert során összesen 75 000 Ft gyűlt össze az Erdélyben található Havadtői Árvaház támogatására! Az ének- és zenekar, valamint a Medvehagyma Ház nevében is köszönjük, hogy ilyen sokan megjelentek, és adományaikkal segítették a nehéz sorsú gyermekeket! Emellett örülünk, hogy helyszínt biztosíthattunk, és mi is részesei lehettünk eme csodálatos hangversenynek!”

Kimondhatatlanul hálásak vagyunk Istennek támogató kegyelméért és segítségéért, hogy fel tudtunk készülni a hangversenyekre,

amelyek áldást jelentettek a hallgatóknak. Nagyon-nagyon sokan fejezték ki köszönetüket a lelki életményért, amit a koncertek jelentettek számukra. Mindannyian éreztük, hogy Isten megáldotta munkánkat!

„Mert én a te kegyelmedben bízom, örüljön a szívem a te segítségnek, hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!” (Zsolt 13,6)

*Holló Péter, Reisinger János,
Vigh Ágnes*

SZÍVCSERE

„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsetek.” (Ezék 36,26–27)

Sokakban merül fel a kérdés: Hogyan, mikor következik be a régóta várt megújulás, amire az „idők jeleit” látva különösen nagy szükségünk van? Mit kell tennünk nekünk, de főként mit akar tenni Isten megújulásunkért? Gyakran kísértet a gondolat, hogy a körülményekben, a szervezeti, módszertani változtatásokban keressük a megoldást. A Babilonba hurcolt Ezékiel próféta mind a fogságba vitteknek, mind az otthon maradottaknak egyedül az Isten által munkált „szívcsereben” kínált segítséget, aki kőszív helyett hússzívet adhat! De mit is jelent ez? Csakugyan ez lehet minden változás, változtatás alapja?

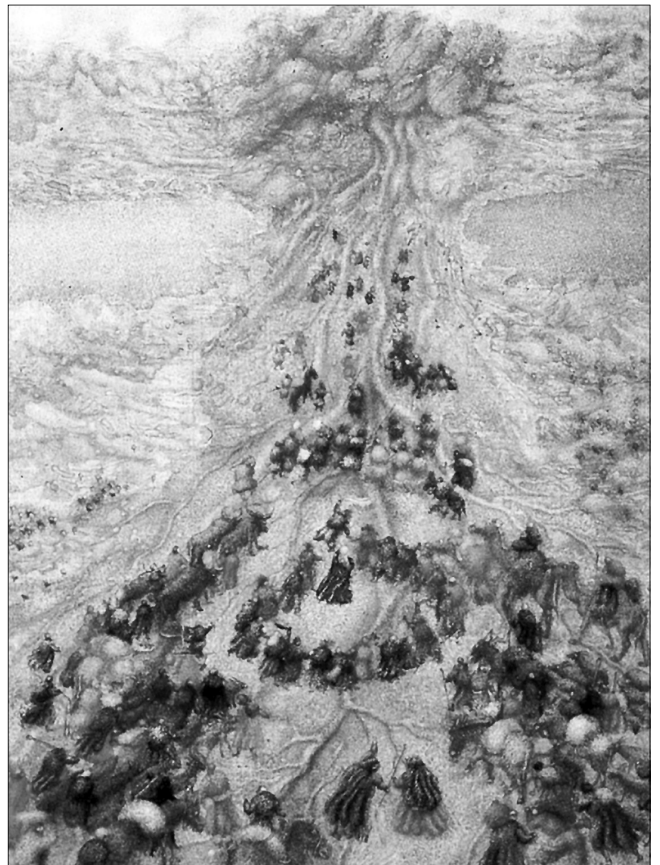
Elveszem a kőszívet testetekből...

Szívünk, gondolataink, akaratvilágunk megváltozásához az emberi erő kevés. Bár ismerjük a jermiási ígét, mégis gyakran megfélekedünk erről: „Elváltoztathatja-e bőrét a szarvas, és a párdúc az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, akik megszoktátok a gonoszt.” (Jer 13,23) A kőszív nem a már menthetetlenül megkeményedett, a Szent Lélek elleni bűn állapotában lévő szív, hanem „csak” az Istentől eltávolodott és az „első szeretetet elhagyó” szív. Mivel járulhatunk hozzá, hogy szívünk Isten látletele szerint kővé váljon, illetve miben nyilatko-

zik meg ez a keménysége? Három dologra szeretnék utalni.

„Azért amint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, ahol a ti atyáitok próbára tevésével megkísértettek engem, és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig.” (Zsid 3,7–8)

A szív szinte észrevétlen és fokozatos megkeményedése akkor történik, amikor ellenállunk a Szentlélek halk és szelíd késztetéseinek, illetve amikor „nem akarjuk” meghallani az Isten jóra készítő szavait. A fenti ige egy szóban összefoglalja a zsidó nép legfőbb bűnét, hogy mikor és mivel keményítették meg szívüket a negyvenéves pusztai vándorlás alatt – az elkeseredéssel. A Vörös-tengeri átkelésről, a naponkénti mannahullásról és Isten számta-

Arik Brauer: Átkelés a Vörös-tengeren, 1977–78, olaj, Wien

lan csodájáról megfélelkezve nemcsak pillanatnyi szükségleteik miatt keseregtek, hanem egyenesen visszakíváncsoztak egyiptomi szolgásgukba. Zúgólódásaikban és hitetlenségükben embertől, emberi megoldástól várták a segítséget. Csalódottságukban odáig jutottak, hogy – ha Isten nem lép közbe – Mózeset is elpusztítják. A kőszív kialakulásához a vallásos büszkeség és az önigazultság is nagymértékben hozzájárul. Erre mutat rá Jézus legismertebb példázatának részlete is.

„Erre ő [az idősebb testvér] megharagudott, és nem akart bemenni. Az ő atyja annak okáért kimen-
vén kérlelte őt. Ő pedig felelve mondta atyjának: *Íme, ennyi esztendőtlől fogva szolgállok neked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nekem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak. Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a te vagytonodat, levágattad neki a hízott tulkot.*” (Lk 15,28–30)

A tékozló fiú bátyjának is kőszíve volt. Ha valaki Atyja bőségesen áradó jósága ellenére sem érez semmiféle hálát, az könnyen válhat saját testvére iránt is keménnyé, érzéketlenné és részvétlenné. „Az idősebb fiú a Jézus-korabeli, megtérni nem akaró zsidókat és minden kor farizeusait ábrázolja... Amikor az atya kijön, hogy megintse, az idősebb fiú gögös és gyűlölködő természete megmutatkozik. Azt hangoztatja, hogy élete atyja házában a viszonzatlan szolgálat körforgása, és ezt most kicsinyeskedve szembeállítja a hazatérő fiú iránti megkülönböztetett bánásmóddal. Ezzel elárulja, hogy szolgálata inkább szolgálai, mint gyermeki. Amikor élvezhette volna atyja közelségét, inkább azon *a hasznon járt az esze*, amit elővigyázatos életével próbált kiérde-
melni. Szavai arról árulkodnak, hogy számításból mondott le a bűn örömeiről. Ha pedig az atya most kisebbik fiát is részesíti ajándékaiban, méltánytalan vele, az idősebbel. Irigylit testvérétől az atya jóindulatát...” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tékozló hazatalál c. fej.)

A szív kővé válásának okairól, és annak gyümölcsseiről Jézus számtalanszor figyelmeztette az őt szinte minden lépésért támadó farizeusokat. A leghatározottabb és legvilágosabb kijelentése élete vége felé, a jeruzsálemi sátoros ünnepen hangozott el: „*Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok.*” (Jn 8, 37)

...és adok néktek hússzívet

Vajon mi lehet az a hatalom, az a befolyás, ami egy már majdnem megkeményedett szívből is hússzívet tud teremteni? Az ige szerint a kőszívből nem lesz soha hússzív. Istennek el kell vennie a kőszívet, helyette egészen új szívet akar adni. Nem a régi átalakítása, megváltoztatása, hanem egy új szív „beültetése” hozhat csak oly mértékű változást, ami az „Ő parancsolatainak betöltésére” alkalmas.

Emberi szempontból a déli országrész legsötétebb uralkodója, Manasse király a Szentlélek elleni megkeményedett állapotban volt. De csak emberi látás alapján! Ötvenöt évi uralkodása alatt szinte mindenben szembement Istennel: „*És épített oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házának mindkét pitvaraiban. És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiának völgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényvesztéseket űzött, ördögösöket és jövendőmondókat szerzett, és sok gonoszszágot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy Őt haragra indítaná.*” (2Krón 33,5–6) Méltán gondolhatnánk, hogy e cselekedeteivel a király már átlépte Isten kegyelmének, türelmének határát.

Még innen is lehetséges visszafordulás, megtérés, a kőszív helyett hússzív elnyerése? Hogyan? „Reájuk hozta azért az Úr az asszíriabeli király seregének vezéreit, akik Manassét megfogták, és vasba verve megkötözték őt két láncsal, és Babilóniába vitték. Mikor pedig nagy nyomorúságban volt, fohászzkodott az Úrhoz, az ő Istenéhez, és teljesen megaláztatta magát az ő atyáinak Istene előtt. És könyörgö-
ve hozzá, megkegyelmezett néki, és meghallgatva könyörgését, visszahozta őt Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismerte meg Manasse, hogy az Úr az igaz Isten.” (2Krón 33,11–13)

„*Mikor nagy nyomorúságban volt...*”

Gyakran nem gondoljuk, hogy egy megkeményedő szívet már csak a próbák tüze tud megolvasztani. Manasse túllépett már azon a határon, amikor még az értelmére, lelkiismeretére ható Ige visszafordíthatta volna gonosz útjairól. Természetesen vannak esetek, akiknél már a megpróbáló körülmények sem hozhatnak változást. Manasse királynál is két-
esélyesnek látszott a próba eredményessége. Azonban Isten csak értékes „anyagba” fektet rendkívüli

energiát. Tán nem gondolnánk, hogy Manasse, az elvetemültnek látszó király ilyen „anyag” volt! Ismerünk környezetünkben valakit is, aki Manasséhoz hasonló gonoszságokba keveredett volna? Mi mégis hajlamosak vagyunk hamar „leírni” embereket. Nem ítélezhetünk senki élete felett (a magunké felett sem)! A legreménytelenebbnek látszó embereknél is lehet visszatérés, lehet „tűzből kikapott üszög” (Zak 3,2) vagy „pislogó gyertyabél”, amely újra lánggra lobbanhat (Ésa 42,3).

*„...teljesen megalázta magát
az ő atyáinak Istene előtt”*

Egy ember valódi személyisége, erkölcsi minősége leginkább abban mutatkozik meg, hogy nyomorúságában, kiszolgáltatottságában tud-e még őszintén megalázkodni – szembesülni önmagával, múltjával – és bűnbánatra jutni. Képes-e a próbában, a szenvedésben egyszerre meglátni és elismerni a maga elvesztettségét és Isten érte való küzdelmét. Képes-e nem Istent vagy a körülményeket, más embereket okolni nyomorúságáért, s meglátni, hogy minden őt ért rossz és veszteség tulajdonképpen „érte történik”. Isten a szenvedések által is a mi megtisztulásunkat, üdvösségünket munkálja. Ha az ember a próbák között ezekre a felismerésekre jut, akkor a kőszív hűszívvé válhat.

*„Akkor ismerte meg Manasse,
hogyan az Úr az igaz Isten”*

Manasse a rendkívüli szabadításában felismerhette, hogy bár ő hosszú időre eltávolodott Istentől, sok-sok gonoszsága ellenére Isten még mindig szereti őt. Könnyörgésére megkegyelmezett néki és Babilonból visszahozta Jeruzsálembe. Isten jelleme, irgalmasága csak most vált valósággá számára: őszinte hála született szívében. Akiről ő több mint öt évtizeden keresztül tudomást sem vett, az a Valaki most szorultságában, megalázottságában lehajolt hozzá... Kialátástalannak látszó élethelyzetében kinyilvánította iránta való változhatatlan szeretetét: *„Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket.”* (Zsolt 103,10–12)

Ha mi is belátjuk, hogy méltatlan, Istennel oly gyakran ellenségeskedő magatartásunk ellenére is Ő mennyi „jóval tölti be” napjainkat, igazi hála fakadhat szívünkben. Valójában csak ez vonhat közelebb Hozzá, és csak ezáltal dicsőülhet meg Ő: *„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem...”* (Zsolt 50,23)

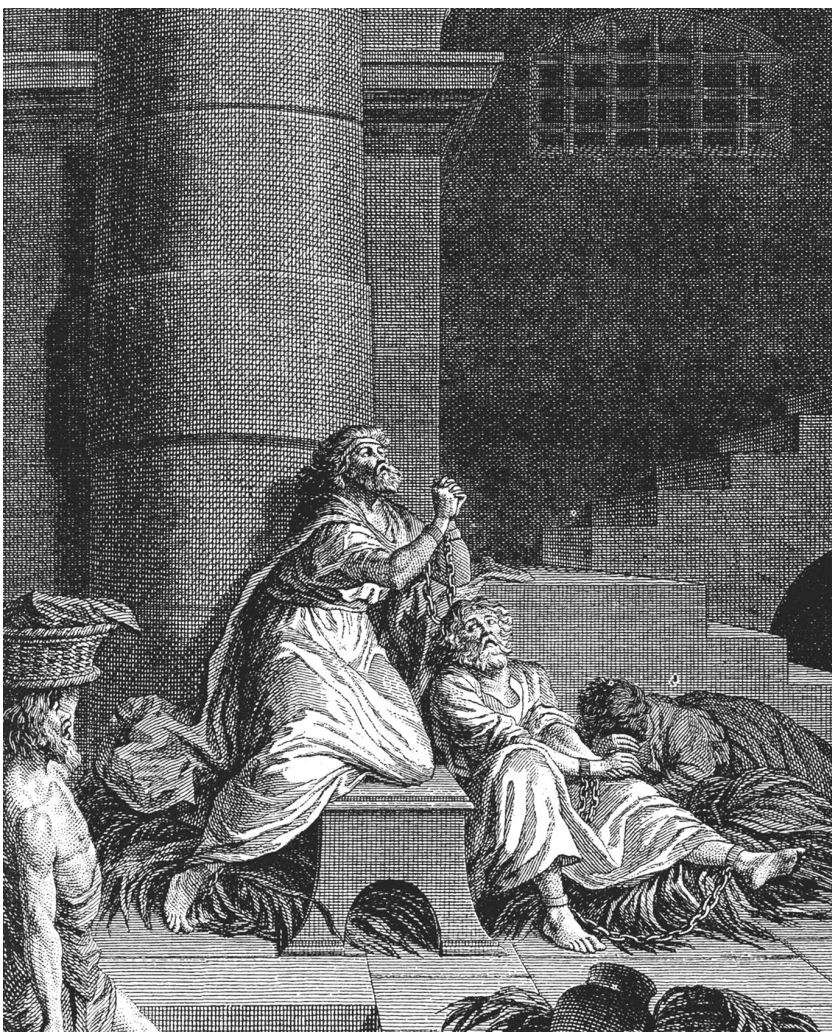
Minél jobban megismerjük Isten szeretetteljes lényét, annál inkább elmélyülhet bennünk az iránta való hála. Hiszen csak a hálás szív képes az igazi szeretetre. Csak ebből fakadhat őszinte alázat, szelídség, Isten és emberek iránti önzetlen szolgálat. De hol ismerhetnénk fel legnyilvánvalóbban, legmélyebben és legmeggrázóbban ezt a szeretetet, mint a kereszten. Ennek tapasztalatáról szól a következő idézet: *„Aki a keresztre szegezett Üdvözítőre tekint, felismerheti minden ember bűnösségét. Látja, hogy a bűn korbácsolta meg és feszítette keresztre a dicsőség Urát; látja, hogy miközben a Megváltó a leggyengédebb szeretettel vette mindig körül, saját élete csak hálátlanság és lázadás volt mostanáig. Legjobb barátját taszította el, az ég legértékesebb adományát vetette meg; Isten Fiát újból keresztre szegezte, a megsebesített szívet újból átdöfte. A bűnnek mélységes, sötét árja választja el Istentől, és összetört szívvel sír.”* (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, a „Boldogok, akik sírnak...” igevershöz fűzött magyarázatból.)

De vajon egy ilyen mélyreható változásban miképpen részesülhetnénk egyénileg és közösségi-
leg ma is? A régóta várt megújuláshoz mit tudna-
szeretne tenni Isten, és ennek megvalósulásához mi lenne szükséges részünkről?

Megújulás, reformáció – de mikor és hogyan?

Ésaiás könyve nemcsak konfliktusokkal terhelt korának, hanem az új szövetségben, de a végidőben élő hívő népnek is hatalmas, bátorító, vigasztaló ígéretekkel szolgál. Milyen reménységet találhatunk súlyos megpróbáltatásaink, fájdalmas veszteségeink közben, után, mikor úgy tűnik *„mindent tönkretett az ellenség”* (Zsolt 74,3), s még nem látni az újjáépítés, a testi-lelki megújulás Istentől munkált jeleit? Ennek tapasztalatáról szól a következő ígéréslet: *„A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt...”* (Ésa 41,17/a)

Isten népének lelki kiszolgáltatottságát a próféta az élethez nélkülözhetetlen víz hiányához hasonlítja. Nyomorúságukat csak fokozza, hogy vizet még keresve sem találnak, úgyszólván, hogy már-már szomjúságukban elepednek. Talán csak kevesen éltünk át fizikailag hasonló helyzetet, hogy mélyebben megérthetnénk a víz hiányának már-már „halálközeli” állapotát. Pedig a lelki megújulásnak, az Istentől jövő áldásoknak, a Szentlélek megújító jelenlétének megtapasztalásához is elsőként az Ő kínzó hiányát, az utána való állandó szomjazást kell átélnünk, megtapasztalnunk, s az ezzel együtt járó „szorgalmas keresést” (Péld 8,17). Úgy tűnik Isten a keresés komolyságának és intenzitásának arányában válaszol kéréseinkre. Hiszen először még ezt olvashatjuk: „...keresnek vizet, de nincs.”

„Manassét megfogták, és vasba verve megkötözték őt két láncsal, és Babilóniába vitték. Mikor pedig nagy nyomorúságban volt, fohászkodott az Úrhoz, az ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyáinak Istene előtt.” (2Krón 33,11–12)

Azonban amikor már személyes, élet-halál kérdéssé válik, hogy megtaláljuk-e „az Élet forrását”, Isten a következőképpen válaszol: „...én, az Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. Kopasz hegyeken folyókat nyitok, és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem, és az aszú földet vizeknek forrásivá. A pusztában cédrust, akácot nevelek, és mirtuszt és olajfát, plántálok a kietlenben ciprust, platánt, sudarcédrussal együtt...” (Ésa 41,17/b–19)

Isten közbelépése mindig megfelelő időben, és sokszor látványosan történik. Amikor Isten cselekszik, a „lehetetlen is lehetségessé válik”, a „Lélek gyümölcsei” nyilvánvalóan kezdenek teremni egy közösség, de egyénileg is az Őt szeretők életében. Ahol mi csak pusztát vagy sivatagot láttunk, ott egyszer csak termékeny föld és burjánzó termés lesz. De az igerészlet tán legfontosabb üzenete csak eztán következik:

„Hogy lássák, megtudják, eszükbe vegyék és megértsék mindnyájan, hogy az Úrnak keze művelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt!” (Ésa 41,20)

Ahogy az ember hatalmasra növekedett tudományos eredményei ellenére sem tud vizet előállítani, úgy a legbuzgóbb vallásos igyekezete és teljesítményei sem képesek helyettesíteni Isten teremtő erejét. Minden egyéni és közösségi lelki megújulást egyedül „az Úrnak keze művelhet” csak. Mind az ó-, mind újszövetségi egyház történelme számtalan példát nyújt ennek igazolására. Bírák könyvétől az adventmozgalom kezdetéig a Biblia nem szűkölködik Isten népe körében végzett megújító munkájának, csodáinak szemléltetésében. Állandóan emlékeztetni szeretne arra, ahogy a sivatagot, a száraz csontokat, a bűnösöket, a halálos betegeket életre keltette, úgy szeretne a mi életünkbe is „Lelket lehelni”: „Hogy lássák, megtudják, eszükbe vegyék és megértsék mindnyájan, hogy az Úrnak keze művelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt!” Nem akarja, hogy továbbra is

emberi értelmünkben, erőfeszítéseinkben, szervezkedéseinkben bízunk, hiszen már jó ideje láthatjuk ezek korlátait, eredménytelenségeit. Ennél jóval magasabb rendű tapasztalatokban, örömtelibb életben szeretne részesíteni. De mi a mi részünk abban, hogy Isten bőséges áldásaiban részesíthessen bennünket? Régóta ismerjük és sokat idéztük már az alábbi gondolatokat. Miért ne válhatnának valóra ezek végre egyéni és közösségi életünkben?

„A megújulásra egyedül imára jövő válaszként számíthatunk. Az emberek nem találhatnak örömet az Ige hallgatásában mindaddig, amíg nélkülözik Isten Szentlelkét. Amikor azonban a Lélek ereje megérinti szívüket, az Istenről szóló beszéd nem marad hatástalan. Akiket Isten Igéjének tanításai vezetnek, a Szentlélek jelenléte és kellő körültekintés kíséretében, azoknak csodálatos tapasztalatban lesz részük összejöveteleinken, és otthonaikba visszatérve egészséges légkört fognak árasztani... **Népünknek a szentségben való megújulásra van a legnagyobb és legégetőbb szüksége. Az erre való törekvést kell elsődleges munkánknak tekintenünk!** Komoly igyekezetre van szükség az Úr áldásának elnyeréséhez. Nem azért van ez így, mintha az Úr nem lenne készséges ránk árasztani áldását, hanem mert készületlenek vagyunk annak elfogadására. Mennyei Atyánk nagyobb készséggel adja Szentlelkét az azt kérőknek, mint amilyennel földi szülők adnak jó ajándékokat gyermekeiknek. A mi feladatunk viszont az, hogy bűnvallomás, alázat, bűnbánat és komoly ima által eleget tegyünk azoknak a feltételeknek, amelyek mellett Isten áldásaiban részesülhetünk... A régi zászlóvivők tudták, mit jelent imában küzdeni Istennel, és hogy miként lehet részesülni Lelke kiárasztásának örömeiben. Ők már meghaltak, s vajon kik azok, akik helyüket betöltik? Mi a helyzet a felnövekvő generáció tagjaival? Megtértek-e Istenhez? **Engedünk-e a mennyei szenthelyen folyó megtisztító munkának, vagy valamiféle kényszerítő erőre várunk, ami ébredésünk előtt majd a gyülekezetre száll? Az egész egyház megújulásában reménykedünk?** – *Az az idő sohasem jön el.*

Az egyházban sokan vannak, akik nem tértek meg és nem egyesülnek küzdő, kitartó imában. Egyenként kell dolgoznunk! Többet kell imádkoznunk, és kevesebbet beszélnünk! A bűnök elhatalmasodnak, és az embereket meg kell tanítani arra, hogy ne legyenek elégedettek a kegyesség látszatával,

mely lélek és erő nélkül való. Hagyjuk el bűneinket, tartsuk féken gonosz hajlamainkat, és törekedjünk szívünk vizsgálatára, s akkor majd lelkünk nem lesz tele hiábavalóságokkal! Nem magunkban fogunk bízni, s majd annak tudata tölt el bennünket szüntelenül, hogy életerőnket Istentől kapjuk...

Az ószövetségi szolgálatban, amikor a főpap az engesztelési áldozatot végezte a földi szentek szentjében, az embereknek meg kellett aláznuk lelküket, és meg kellett vallaniuk bűneiket Isten előtt, hogy azok kitöröltethessenek. Kisebb lenne talán a mi kötelességünk most, amikor az engesztelési napon Krisztus a mennyei szentélyben közbenjár népéért, és végső, visszavonhatatlan ítéletet hoz mindegyikünkre nézve?

Milyen a mi helyzetünk ebben a félelmetes és ünnepélyes időben? Büszkeség, képmutatás, csalás, divatkövetés, könnyelműség, szórakozás és tekintély utáni vágy itatja át az egyházat! Ezek a bűnök úgy elhomályosították az emberek értelmét, hogy az örökkévaló dolgok rejtve maradtak előlük. Kuttassuk a Szentírást, hogy megtudjuk, hol tartunk a világtörténelemben! Szerezzünk értelmet a mennyei szenthelyen most értünk folyó szolgálat felől, és afelel, hogy milyen lelki szintet kell elérnünk, mialatt az engesztelési munka tovább folyik! **Ha valamilyen fontosnak tartjuk lelkünk üdvösségét, akkor határozott változáson kell átmennünk. Keressük az Urat őszinte bűnbánattal! Valljuk meg bűneinket töredelmesen, hogy Isten kitörölhesse azokat!**

A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és szív erőinek megélénkülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció mögött pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, valamint szokások és tettek megváltozása áll. A reformáció nem teremheti meg a szentség jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és reformációnak el kell végezniük kijelölt feladatukat, és ebben a tevékenységben egyesülniük kell.

(Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., Advent Kiadó, Bp., 1999, 115–121. o., kivonatosan.)

Soós Attila

PAPP MARIKA

Papp Mária (1963–2016)

Csendes, visszafogott, de igen szorgalmas, odaadó testvérünket veszítettük el Papp Marika személyében. Ő volt a zugligeti gyülekezet könyvterjesztője már évek, évtizedek óta. Kelet-Magyarországról származott, temetése is a Tiszaújváros melletti Sajószögeden volt 2016. május 9-én. Vígh Ágnes és Sonnleitner Károly mellett a zugligeti gyülekezet néhány tagja vett részt ezen.

Marika törekeny alkatú, de mindig mosolyra nyíló arcú, rendkívül tevékeny, ügybuzgó testvérünk volt. Gyógyszertárakban dolgozott asszisztensként. Többször beszélt tapasztalatairól, a pontos elszámolás is lelke volt a munkájának. Mindig lelkiismeretesen végezte el e sokak számára „nemszeretem” feladatot is. Erőt és bizalmat kölcsönzött ez a testvéreknek és a vendégeknek egyaránt.

Pedig ha tudták volna, hogy milyen rettentően nehéz körülmények között vetette meg lábát a fővárosban! Magam sem hittem a szememnek, amikor egyik albérletébe beállítottam. Egy külföldre szakadt magyar tulajdonos panziójában volt az a szerénynek sem nevezhető helyiség, amelybe mikor beléptem, jó, ha négy négyzetméternyi helyet találtam. Itt volt összezsúfolva ágy, asztal, szekrény. Nagyon sokáig élt itt, innen indult nap nap után felelősségteljes munkájának elvégzésére. Aztán megkönnyebbülést adott neki az Úr, testvére jóvoltából egy Nyugati pályaudvar környéki, nagyon barátságos, otthonos lakásba költözhetett.

A betegség hirtelenül és borzalmas fájdalmakat hordozva tört rá. Évekig küzdött nem lanyhulva, jó reménységgel a rák ellen. Betegsége alatt is gyakran látogatták egymást testvéreivel, nagyon szerette őket, és sokat segítettek egymásnak. Ahogy a hozzá közelállóknak elmondta: szerette volna megérni

mindannyiunk legnagyobb vágyát, Jézus Krisztus második eljövételét. Küzdelmét nem adta fel az utolsó percig sem. Ötvenhárom évesen, hitét, derűjét megtartva költözött el az élők sorából. Ma is ugyanolyan élességgel látom gondolkodva felcsillanó tekintetét, derűs arcát, hallgatom emlékeimben mindent kifejtteni kész érvelését – feleségemmel együtt nagyon szerettük, s ő is minket, ezért ez a kép marad meg róla bennem, aki otthonunkba is ellátogatott. Ő, aki egyedül élt, családjától, a hozzá közeli testvérektől kapott erőt, vigasztalást. A Megváltó kezére bízuk sorsát, remélve, hogy az örök otthonban ő is elnyeri azt a helyet, amihez a kegyelem hozzásegítette.

Reisinger János

„Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyelli őket Isten, hogy Istenüknek nevezessék, mert készített nekik várost.” (Zsid 11,16)

Tapasztalatok

Isten a karjaiba vett engem

„Mert a bűn zsoldja a halál...”
(Rm 6,23)

Közel négy hónapja annak, hogy a férjem hirtelen itt hagyott engem. Nem csak hűséges társ volt 49 éven át, hanem nagyon jó édesapa, aki rajongásig szerette gyermekeit és unokáit.

Az elmúlt öt évben (kereszttségünk óta) hitben is egy akarattal szolgáltuk a mi Istenünket.

Gyönyörű évek voltak ezek, tele örömmel és boldogsággal, de olykor komoly próbákkal és küzdelmekkel. Egyetlenegy célja van annak, hogy tapasztalataimat, Istennek feltett kérdéseimet megosztom veletek. Át akarom adni ezzel együtt azt is, amiben a Jóisten részesített engem, és részesít azóta is minden nap.

Fájdalmamat szavakkal nem fejezhetem ki, ezt vagy érzi az ember, vagy nem. Minden olyan hirtelen és váratlanul ért engem. Egyedül Isten az, aki látja és tudja, mit érzek azóta is. De Ő felsegített, a karjaiba vett, és azóta is ott tart engem. Nincs szó arra, micso-da hatalmas lelki erővel ajándékoz meg napról napra. Ma már elmondhatom, nem túlélem, hanem megélem a mindennapokat Isten kegyelméből.

Mit is kapok Tőle minden nap?
– Különleges lelki békeséget, amit ezelőtt sosem tapasztaltam.

– Tökéletes biztonságot, jelenléte kézzelfogható az életemben, Ő irányítja és vezeti minden lépésemet.

– Egy láthatatlan kapcsolat köt össze bennünket, ami minden-nél erősebbé vált, talán azért, mert szüntelenül rá tekintek, kérem a tanácsát, s mert az Ő kezébe helyeztem az életemet.

Megtapasztaltam azt is, hogyan gondoskodik arról, hogy a napi feladataim mellett Őt dicsőít-hessem. Hogyan? Hát úgy, hogy olyan élethelyzeteket teremt számomra, amelyek során naponta olyan emberekkel kerülök kapcsolatba, akiknek nyíltan, őszintén beszélhetek az Ő hatalmas szeretetéről és kegyelméről. Mindennap elmondom: „Mindenhöz van erőm az Úrban”, és Ő a föld magaslatain is képes hordozni engem.

Eleinte feltettem a kérdést: Istenem, mi lesz velem ezután, miért ért ilyen hirtelen és miért ilyen hamar történt mindez, és most itt maradtam egyedül? Megkaptam a választ: Azért, hogy megtapasztald, ha „megsebeztek, be is kötözték”, és olyan élettapasztalattal ajándékozhatlak meg, amit egyéb-

ként sohasem ismerhettél volna meg.

– Uram, meghajtom fejemet előtted, mert minden szavad igaz.

Más kérdés is foglalkoztatott, amire úgyszintén megkaptam a választ rövid időn belül. Uram – tettem fel a kérdést szüntelen –, ha Te ezt így láttad jónak, az élet könyvébe beírtad az ő nevét, és viszontláthatom még őt? Adj nekem erre választ, kérve kérek!

A válasz megérkezett: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él, és aki csak él, és hisz én bennem, soha meg nem hal.*” (Jn 11,25–26)

Azóta nem kérdezek semmit, de egyet megtanultam és tudok, hogy teljes szívemmel, teljes lelkemmel, teljes elmém-mel, valamint teljes erőmmel Őt akarom szolgálni, mert nincs hozzá fogható és hasonló Isten, csak egyedül Ő, a mi Teremtő és Megváltó Istenünk. Lelki békeségem azóta is töretlen, mert az Úrnak gondja van rám. Ma már a férjem helyét a közös szobánkban a Biblia foglalja el, és mikor odatekintek, erre gondolok: Minden mulandó, minden egy pillanatnyi, könnyű szenvedés, de az Úr szava örökké megáll.

Jasku Andrásné

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

Pilinszky János: Az ember itt

Az ember itt kevés a szeretetre.
Elég, ha hálás legbelül
ezért-azért; egyszóval mindenért.

Valójában két szó, mit ismerek,
bűn és imádság két szavát.
Az egyik hozzám tartozik.
A másik elhelyezhetetlen.

(1972)